

ความจริงก่อความคิด
ความคิดบันดาลวาทะ
วาทะชวนคิดตามจริง

วาทะตั้งตฤณ

ฉบับชวนคิด

สารบัญ

คำนำจากคังตถุณ	๓
คำนำจากคณะผู้จัดพิมพ์	๔
วาทะคังตถุณจาก กรรมพยากรณ์ ตอน ชนะกรรม	๖
วาทะคังตถุณจาก กรรมพยากรณ์ ตอน เลือกเกิดใหม่	๑๑
วาทะคังตถุณจาก เสียหาย...คนตายไม่ได้อ่าน	๒๕
วาทะคังตถุณจาก ทางนฤพาน	๔๒
รายนามผู้ร่วมบริจาคพิมพ์	๔๓

คำนำจากดั่งตถุณ

การเริ่มเป็นนักเขียนของผมนั้น นอกจากจะพยายามหัดเขียนนิยายตั้งแต่ ป.๕ หรือ ป.๖ แล้ว ยังอาศัยการฝึกจดประโยคดี ๆ ที่มักดั่งขึ้นในหัวลงสมุดเล่มเล็ก ผมใช้เวลาจดอยู่หนึ่งปีโดยไม่คิดว่าจะเป็นประโยชน์มากนัก แต่ต่อมาเมื่อเพื่อนผมเชิญมาเปิดอ่านแล้วขอขิม และกลับมาบอกว่าชอบ ผมก็เกิดความเชื่อว่าประโยคที่ผมคิดว่าใช้ได้ น่าจะใช้ได้จริง ๆ

ผมเชื่อว่าทุกคนมีประโยคเด็ด น่าเสียดายตรงที่คนส่วนใหญ่มีประโยคดี ๆ ดั่งขึ้นในหัวแล้วปล่อยให้เลื่อนหายไปเฉย ๆ ไม่ยอมเสียเวลาบันทึกไว้ คนอื่นก็เลยไม่ได้ประโยชน์กัน

การพยายามคิดใช้คำให้น้อยที่สุด ผมเป็นประโยคแล้วได้ใจความมากที่สุด คือสิ่งที่นักเขียนทุกคนพยายามทำกัน และผมก็คิดว่าไม่มีบทฝึกให้เกิดทักษะเช่นนั้น ได้ดีเท่าเขียนอะไรที่เราอยากเขียน โดยตั้งเงื่อนไขว่าต้องเขียนให้สั้นที่สุด กระชับ ได้ใจความ และที่สำคัญต้องโดนใจ อย่างน้อยก็ต้องโดนใจตัวเอง ทำให้กลับมาอ่านภายหลังแล้วอย่างน้อยสะดุดใจ จุดประกายความคิดสักนิด ผมพบว่ากรอบเงื่อนไขการฝึกเขียนแนวนี้ กลายเป็นสไตล์การคิดเขียนของผมอย่างถาวรตลอดมา และคงตลอดเวลาที่เหลือ トラบเท่าที่ยังเป็นนักเขียนอยู่

หนังสือเล่มนี้พิเศษตรงที่ผมไม่ได้เป็นคนคัดเอง แต่มีน้อง ๆ และเพื่อน ๆ อันเป็นที่รักช่วยกัน ซึ่งก็พอเชื่อได้ว่าผ่านคณะกรรมการเห็นพ้องต้องกันว่าพอเอามารวมพิมพ์แจกเป็นธรรมทานได้

ขอบคุณ อนุโมทนาทั้งผู้จัดทำและผู้ที่ได้ประโยชน์จากหนังสือเล่มนี้ครับ

ดั่งตถุณ

พฤศจิกายน ๒๕๔๘

คำนำผู้จัดพิมพ์

มีหลายครั้งที่เราอ่านหนังสือแล้วเกิดสะดุดใจกับประโยคเพียงไม่กี่ประโยค และประโยคเพียงไม่กี่ประโยคนั้น อาจมีผลได้ตั้งแต่สะกิดความคิดและความตั้งใจใหม่ ๆ หรือกระทั่งสร้างความสัมพันธ์ และพลิกมุมมองชีวิตของผู้อ่านจากข้างใน

งานเขียนของ 'ดังตฤณ' หลายชิ้น เต็มไปด้วยตัวอักษรที่มีพลังเช่นนั้น ไม่ว่าจะ เป็นนวนิยายธรรมะที่มีการ โลกเล่นของตัวละคร ในโลกมาฆาหรืองานเขียนที่มุ่งให้ความ เข้าใจเรื่องกรรมวิบากและการปฏิบัติภาวนาโดยตรง

ส่วนหนึ่งของคณะผู้จัดทำต่างเห็นตรงกัน โดยไม่ได้ตั้งใจ คือ ต่างเก็บคัดวาทะที่โดนใจส่วนตัวไว้บ้าง นำมาแลกเปลี่ยนกันบนอินเทอร์เน็ตบ้าง โดยไม่ได้คิดว่าจะมีการรวบรวม เป็นเรื่องเป็นราว

จนวันหนึ่ง คณะผู้จัดทำเห็นว่าน่าจะคัดเลือกวาทะเหล่านั้นมารวบรวมจัดพิมพ์ขึ้น เพื่อที่จะได้เป็นประโยชน์กับผู้อ่าน โดยทั่วไปในวงกว้างด้วย จึงได้คิดที่จะทยอยจัดรวมเล่ม ตามความเหมาะสมของเนื้อหาเป็นชุด ๆ เพื่อให้หนังสือมีความกระชับและไม่หนาเกิน พกพานัก

วาทะดังตฤณเล่มนี้ ได้รวบรวมเนื้อหาจากหนังสือ ๔ เรื่อง ที่เน้นการปูพื้นความ เข้าใจในเรื่องของกรรมวิบากเป็นหลัก ดังนี้

๑) กรรมพยากรณ์ ตอน ชนะกรรม

๒) กรรมพยากรณ์ ตอน เลือกเกิดใหม่

กรรมพยากรณ์ เป็นนวนิยายสำหรับคนรุ่นใหม่ทุกวัยที่ยังไม่รู้จักรู้ ไม่เข้าใจ ไม่ศรัทธา ศาสนา ปูพื้นความเข้าใจเรื่องกรรมและความทุกข์อันเกิดจากการเวียนว่ายตายเกิดแบบไม่รู้

อีโคโนมิเห็นผ่านรูปแบบนำเสนอของเรื่องราวสนุกสนานของตัวละครร่วมสมัยมีอยู่หลายภาค แต่ละภาคเป็นเอกเทศจากกัน และไม่เรียงลำดับ

๓) ทางนฤพาน

นวนิยายสำหรับคนที่เคยอ่านกรรมพยากรณ์ หรือมีพื้นฐานทางศาสนาอยู่บ้าง แสดงเส้นทางสู่ความพ้นทุกข์ที่หลากหลายของตัวละครซึ่งก็เป็นสิ่งที่หวังว่าจะมีตัวใดตัวหนึ่งตรงกับความเป็นผู้อ่านทำให้เกิดความรู้สึกและมุมมองร่วมไปกับตัวละคร ราวกับเข้าไปอยู่ในเรื่องด้วยตนเอง

๔) เสียตาย... คนตายไม่ได้อ่าน

พุทธพจน์อันเป็นคำตอบสำคัญ ที่พวกเราทุกคนควรทราบให้ได้ก่อนตาย แทนการตั้งโจทย์ที่ผิดพลาดเช่นคนเราเกิดมาทำไมก็เปลี่ยนเป็น โจทย์ที่ชัดเจนคือเราเกิดมาเป็นอย่างไร? ทำไมถึงแตกต่างกันนัก? ถ้าตายด้วยการกระทำอย่างนี้จะไปไหน? แล้วสิ่งที่สมควรทำอย่างที่สุดในขณะที่มีชีวิตคืออะไร? หนังสือเล่มนี้จะชี้ให้เห็นว่าพระพุทธเจ้าตอบคำถามสำคัญไว้ครอบคลุมถ้วนทั่วหมดแล้ว เพียงแต่คนมักตายกันก่อนจะได้อ่าน

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า ผู้อ่านทั้งที่เคยได้อ่านหนังสือของ 'ดังตฤณ' มาแล้ว และอาจจะยังไม่เคยอ่านเลยก็ตาม จะได้ประกายความคิดและมุมมองใหม่ ๆ จากวาทะที่ได้คัดสรรมาแล้วนี้ตามสมควร

คณะผู้จัดทำ

พฤศจิกายน ๒๕๕๘

“วาทะดังตฤณจาก กรรมพยากรณ์ ตอน ชนะกรรม”

ลานดาว... หญิงสาวที่เกิดมาเพื่อเป็นนางเอก
จะทำให้คุณเข้าใจเรื่องกรรมวิบากของคนสวยที่แสนร้าย
และได้เห็นสีสันการเปลี่ยนแปลงของเธอกับคนรอบตัว
ผ่านรูปแบบความสนุกสนานที่น่าจดจำ

- ... ไม่มีเรื่องสำคัญในชีวิตเราเกิดขึ้นด้วยความบังเอิญ พระพุทธองค์ตรัสว่า ความรักนั้นเกิดขึ้นด้วยเหตุ ๒ ประการ ประการแรกคือเพราะอยู่ร่วมกันในอดีตชาติ ประการที่สองคือเกื้อกูลกันในปัจจุบัน เหมือนดอกบัวที่เกิดเพราะอาศัยเหตุ ๒ ประการคือน้ำและเปือกตม ขาดอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้ (ตอนที่ ๒๔)
- ... ศรัทธามีหลายแบบ แต่แบบที่จะทำให้อยู่ในเส้นทางผาสุก คือ **เชื่อในกรรม เชื่อในผลกรรม เชื่อว่าสัตว์มีกรรมเป็นของตัว ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว** ความเชื่อเกี่ยวกับกรรมเหล่านี้จะทำให้เกิดความละอายต่อบาป คุณให้เราอยู่ในลู่ทางประพฤติชอบด้วยความเต็มใจ (ตอนที่ ๒๔)
- ... กรรมคือเจตนา เจตนาคือกรรม ทำกรรมอันใด จิตย่อมปรุงแต่ง จิตย่อมยึดมั่น จิตย่อมมีกรรมนั้นติดตามไปประดุจเงาตามตัว กรรมย่อมก่อสภาวะ หรือภพแห่งความสอดคล้องกับกรรมนั้น ๆ ขึ้นในเวลาใดเวลาหนึ่ง ไม่ปัจจุบันก็อนาคต ไม่อนาคตใกล้ก็อนาคตไกล อยากร้อยอนมามาหาเจ้าของกรรมแน่นอน (ตอนที่ ๒๕)

- ... ศรัทธาที่สำคัญยิ่งอีกข้อหนึ่งคือ เชื่อปัญญาตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ถ้าหากมีศรัทธาในข้อนี้ข้อเดียว ก็แปลว่าการยอมรับธรรมะดี ๆ มีเหตุผลจะตามมาอีกจนครบเหมือนมีครุฑที่สุด ก็จะรับวิชาถูกตรงที่สุดด้วย (ตอนที่ ๒๔)
- ... กรรมเก่าจากอดีตชาติขุดทางให้เราเดินในชาติปัจจุบัน แต่ถ้ากรรมปัจจุบันมีพลังเหนือกว่าที่ทำไว้ในอดีตชาติอย่างชัดเจน ก็อาจยกระดับให้เดินสูงขึ้นได้ หรือกระทั่งฉีกทางแยกเป็นตั้งฉากเลยก็ยังไม่ไหว หนึ่งชีวิตของมนุษย์เรามีศักยภาพได้ขนาดนั้น (ตอนที่ ๔๑)
- ... กรรมเก่าอาจทำหน้าที่สร้างฉากละครตอนแรก แต่กรรมใหม่ก็สามารถเป็นตัวกำหนดว่าจะให้เหตุการณ์ดำเนินไปจนถึงตอนจบได้อย่างไร (ตอนที่ ๑๑)
- ... เมื่อใดที่คนเรานอนอยู่ได้อ่านจกิลเลส เมื่อนั้นสติปัญญาและความรู้ความสามารถทั้งหลายก็ไร้ค่า เพราะความคิดอ่านทั้งหมดจะถูกนำมาใช้สนับสนุนความหลงผิดหน้ามืด ตามัว ฉะนั้น ถ้าตั้งใจให้สัจย์ปฏิญาณกับตนเองอย่างแข็งแรงไว้ล่วงหน้า คือเป็นตายอย่างไรจะรักษาศีลให้บริสุทธิ์สะอาด ก็เป็นความอุ่นใจว่าเราไม่มีวันสร้างเหตุแห่งความเดือดร้อนแก่ตนเองในภายหลัง (ตอนที่ ๗)
- ... ถ้าให้สติหน้าอารมณ์เสียอย่างเดียว กรรมเก่าทำหน้าที่ได้มากที่สุดก็แค่ช่วยวนให้หลงผิด โดยเราไม่จำเป็นต้องถลำตัวเห็นผิดเป็นชอบ เห็นชั่วเป็นดี หรือเห็นกงจักรเป็นดอกบัว เรื่องเลวร้ายส่วนใหญ่ในชีวิตคนอาจไม่เกิดขึ้น ขอเพียงไม่ตามใจตัวเองเกินขอบเขตทำนองคลองธรรมเท่านั้น (ตอนที่ ๑๑)
- ... คนฉลาดในกรรมต้องอย่างนี้แหละ ทำให้บาปเก่าเจือจางลงด้วยการเติมบุญที่เป็นตรงข้ามกับบาปนั้น ๆ ลงไปในจิตมาก ๆ กระทั่งรสของบาปถูกกลืนหายไป เหมือน

เกลือห่อมน้อยถูกน้ำห้วงใหญ่ทำลาย แม้ยังมีเกลือก็เหมือนไม่มีแล้ว (ตอนที่ ๒๕)

- ... กรรมเก่าสร้างทางไว้ให้เดิน อย่างไม่รู้ก็ต้องเดิน แต่ระหว่างเดินก็มีสิทธิ์ทำอะไรให้ดีขึ้นได้เหมือนกัน... (ตอนที่ ๔๑)

- ... ความรู้จริงเกี่ยวกับเรื่องของตนเองเป็นสาระแก่นสารที่ประเสริฐกว่าอะไรอื่น อดสำห้เป็นเจ้าของอัตภาพมนุษย์ที่ทำการมโภยกุศลเข้าตัวได้สารพัดชนิดแล้วอย่างนี้ ต้องคำนึงทำไมว่ายากดีมีเงิน จี๊วหรือสวยหล่อ เปลือกพวกนั้นวันหนึ่งธรรมชาติจะมาเรียกคืนจากเราทุกคน แล้วถามว่าชั่วอายุขัยของความเป็นมนุษย์ นี้ เราได้เรียนรู้อะไรมาบ้าง ตั้งสมอะไรไว้บ้าง เพื่อการเดินทางไกลในครั้งต่อไป ... (ตอนที่ ๓๔)

- ... การหารเลข ๑ ด้วย ๓ ขอให้ลองเอาเครื่องคิดเลขมากกดดู จะเห็นเลขทศนิยมไม่รู้จบคือ ๐.๓๓๓๓๓ คือหารไปเท่าไรก็ลงตัวด้วย ๓ เสมอ หากที่สิ้นสุดไม่เจอ เปรียบเหมือนกับถ้าเอาทุกข์ทางใจมาหารด้วย ราคะ โทสะ โมหะ ก็จะได้เศษทุกข์ให้ต้องหารกันต่อไปเรื่อย ๆ แต่พอเปลี่ยนมาหารด้วย ศีล สมาธิ และปัญญา ก็จะได้เศษความสุขไม่รู้จบเช่นเดียวกัน... (ตอนที่ ๓๕)

- ... “ถ้าหากหนูเป็นทุกข์ มีความอึดอัดคับแค้นใจเพราะการกระทำของคนอื่น ควรทำอย่างไรคะ? ในเมื่อต้นเหตุเป็นบุคคลที่ก่อกรรมกับเรา เขามีนิสัยฝังใจ ยากจะเปลี่ยนแปลง”

“คนเรามักมองว่าความอึดอัดนั้น มีต้นเหตุอยู่ที่คนอื่น ถ้ามองเสียว่าหลาย ๆ ครั้ง เราคับแค้นเพราะคิด มีความคิดเป็นเหตุสำคัญของความคับแค้น อันนั้นก็เป็นการของเราเหมือนกัน คือเป็นมโนกรรมที่คิดฟุ้งโทษผู้อื่น หากเราเลิกคิด หรือคิดในทางดี แทน ใจก็จะเปลี่ยนจากทุกข์มาเป็นสุข”

“แต่ถ้าเขาต้องติดต่อกับเรา หรือเป็นบุคคลใกล้ชิด ที่ไม่ยุติธรรมกับเรา หรือทำให้เราเดือดร้อนเป็นทุกข์ล่ะคะ?”

“หลายเรื่องในโลกแก้ไขจากข้างนอกไม่ได้ แต่ปรับปรุงตัดแปลงที่ภายในเราเองได้ คนอื่นนั่นต่อ ให้ตัดแขนตัดขา หั่นร่างกายเรากลับเป็นชิ้น ๆ เราจำเป็นต้องทุกข์แค่ที่กายเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องมีทุกข์ทางใจเลย โดยมากจะอยู่ในรูปที่คนอื่นทำร้ายเรา ด้วยปากหรือมือไม้สับนาที แต่เรามาทำร้ายตัวเองด้วยความคิดเสียสลับชั่วโหม่ง” (ตอนที่ ๗)

- ... คนเราคบใครก็ต้องมีความเป็นเช่นนั้นในทางใดทางหนึ่ง พยายามชิมชั้บส่วนดีของเขามาเป็นส่วนหนึ่งของเรา นี่คือประโยชน์ของการอยู่ใกล้ชิดคนดี คนเป็นบัณฑิต เพราะจะมีส่วนดีมากมายในเขาเป็นแรงบันดาลใจแก่เรา แม้ไม่ได้อยู่ร่วมกันตลอดไปก็ช่าง (ตอนที่ ๒๔)

- ... “แล้วถ้าแค่อยากทำผิดอยู่ในใจเรื่อย ๆ โดยปราศจากความละอาย แต่ไม่ได้พูด ไม่ได้ลงมือทำจริง ๆ ล่ะคะ ถือว่าเป็นหนึ่งในสมาชิกของหมู่คนเลวหรือเปล่า?”

“คิดเฉย ๆ ไม่ใช่ตัวตัดสิน เขาตัดสินกันตอนพูด ตอนลงมือทำ แต่ก็ประมาณความคิดไม่ได้ เพราะความคิดนี้แหละต้นแหล่งดีชั่วที่แท้จริง ตราบใดยังคิด ตราบนั้นยังมีสิทธิ์พูดออกมาจริง ๆ ทำออกมาจริง ๆ ”

“แล้วจะจัดการกับความคิดชั่ว ๆ ในหัวยังไงดีล่ะคะ ทุกวันนี้จะสารภาพกับอาจารย์เลย ว่ายังมีความคิดเลวแหลกอยู่มาก บางทีก็ทรมานจัง แต่ก่อนตอนเลว ๆ ยังคิดน้อยกว่านี้ด้วยซ้ำ”

อุปการะหัวเราะหึหึ

“ความอยากหยุดคิด กับความทรมานจากการคิดเหลวไหลนั้นแหละ ตัวกระตุ้นสำคัญให้ยิ่งคิดมากเข้าไปใหญ่ หนูไม่ต้องไปทำอะไร มันจะเกิดก็ให้มันเกิด พิจารณา ดูให้รู้ว่านั้นแค่คลื่นสมองซึ่งผุดกระเพื่อมขึ้นเอง ไม่ใช่เจตนาที่ส่งออกมาจากหัวใจของเราอย่างแท้จริง”

“ถ้าคิดเลว ๆ แล้วไม่รู้สึกผิด มีเข้าข่ายที่อาจารย์ว่าคิดเลวได้โดยปราศจากความละอายหรือกลัวหรือคะ?”

“ความคิดมีอยู่สองแบบ แบบแรกเหมือนสายลมที่พัดมาเองตอนเราเดินอยู่กลางแจ้ง เราบังคับควบคุมไม่ได้ ทำได้แค่เพียงรับรู้ว่ามันผ่านมาปะทะเราแล้วปล่อยให้มันผ่านไปเฉย ๆ ความคิดอีกแบบเหมือนลมที่เกิดจากความจงใจพัดโบกของเรา เราสมัครใจหรือตั้งใจที่จะคิดอย่างนั้น การคิดด้วยความตั้งใจและจงใจนี้แหละถึงจะเป็นมโนกรรมเต็มขั้น”

ลานดาวยิ้มอย่างเข้าอกเข้าใจแจ่มแจ้งแทบตลอด

“สรุปคือแค่ปฏิบัติต่อความคิดเลว ๆ เหมือนรู้ว่ามีสายลมพัดฝุ่นทรายมาโดนตัว แล้วก็แล้วกันไป ไม่ต้องคว่ำมาใส่ปากเขียวต่อ อย่างนั้นใช่ไหมคะ?”

อุปการะยิ้มอย่างพึงใจในการอุปมาอุปไมยของหญิงสาว (ตอนที่ ๔๑)

- ... เมื่อทำทานครั้งใด ท่านให้หมั่นอธิษฐานว่า ขอจิตเราจงสละความยึดมั่นถือมั่นผิด ๆ ได้โดยไม่เสียดาย เช่นเดียวกับที่ไม่เสียดายข้าวของซึ่งทำทานไปนั้น (ตอนที่ ๔๑)

“วาทะดังตฤณจาก กรรมพยากรณ์ ตอน เลือกเกิดใหม่”

ของฤกษ์... หนุมวัยรุ่นที่เก่งไปทุกเรื่อง เว้นเรื่องเดียวคือผู้หญิง
แต่เมื่อเขาพบกับฉะเล ก็เกิดแรงบันดาลใจพอจะใช้ชีวิตให้มี

ค่ากว่าเดิม

แค่การเปลี่ยนแปลงตัวเองนับเป็นเรื่องเล็กน้อย

- ... ตามกฎวิทยาศาสตร์นี้เชื่อว่าถ้าเราเอาหัวใจพลังแรงเท่าไร ก็จะเท่ากับเอาพลังมาไขหัวเราแรงเท่านั้น กฎแห่งกรรมก็คล้ายกันอยู่บ้าง เราขวางบุญบาปออกไปใส่ใคร ก็จะมีผลสะท้อนดีร้ายขวางกลับมาใส่เราด้วย เพียงแต่อาจจะหนักเบาไม่เท่ากับที่เราขวางออกไป เหมือนคนถูกขวางเป็นกำแพงที่มีอำนาจสะท้อนต่างกัน ขวางโดนคนบุญมากก็เหมือนเจอกำแพงศักดิ์สิทธิ์สะท้อนกลับมาปะทะเราหนักหน่วงขึ้นกว่าเดิม ขวางโดนคนบุญน้อยก็เหมือนเจอกำแพงกระจกสะท้อนกลับมาปะทะเราอ่อน ๆ (ตอนที่ ๑)
- ... กรรม คืออะไรอย่างหนึ่งที่ปราศจากรูปร่างหน้าตา ปราศจากความรู้สึกนึกคิด ปราศจากเจตจำนง ไม่มีแม้กลุ่มพลังให้สัมผัสได้อย่างเปลวแดดหรือควันไฟ มีแต่ ‘ความจริง’ ให้รับรู้ว่ามันเป็นเงาตามทุกคนและคอยทำหน้าที่บันดลเหตุการณ์ดีร้ายอย่างปราศจากอคติอยู่เท่านั้น ถ้าอยากให้กรรมออกจากที่ซ่อนและแสดงตัวเป็นรูปธรรมทันใจ ก็ให้เลิกเอากุศลกรรมเด่น ๆ ที่ทำประจำมาเป็นตัวตั้ง จากนั้นจงเอ่ยปากแบบเสียงดังฟังชัด อธิษฐานว่าหากกรรมวิบากมีจริง ก็โปรดบันดลเรื่องดีสมกับกรรมดีที่ทำ เพื่อเป็นข้อพิสูจน์ เพื่อเป็นกำลังใจ เพื่อให้มีมานะในการบำเพ็ญบุญกุศลยิ่ง ๆ ขึ้นไปด้วยเถิด

พลังแห่งความจริงนั้นนำพิศวงเหนือพลังอื่นใด เมื่อใดอ้างถึงความจริง ทุกคนย่อมสามารถสัมผัสรู้สึกได้ถึงพลังที่มีอยู่จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเป็นกุศลผลบุญอันหนักแน่นที่สั่งสมมานาน (ตอนที่ ๑๒)

- ... “ความสำนึกผิดเป็นของดี ใครสำนึกผิดง่ายแปลว่าทำเรื่องชั่วร้ายได้ยาก ต่างจากคนขาดสำนึกที่ทำให้โลกตกอยู่ในอันตรายโดยไม่เคยเสียใจ”

“แต่หนูก็ไม่จำเป็นต้องสำนึกผิดมากเกินไป เหตุ ความเศร้าโศกไม่รู้เล็กน้อยนั้นเป็นแค่เพียงส่วนเกินที่เปล่าประโยชน์ ร้องไห้อีกก็ปีก็ไม่มียอะไรดีขึ้น ใจเราขังตัวเองไว้กับทุกข้ออยู่คนเดียว สู้อาเวลาที่สูญเปล่านั้นไปทำประโยชน์เพื่อละลายความ สำนึกผิดจะดีกว่า” (ตอนที่ ๑)

- ... “การอภัยไม่ต้องเสียอะไรเพิ่ม การจองเวรลืต้องเสียยิ่งกว่าเดิมไม่รู้เท่าไร ทั้งเวลา ทั้งกำลังกายกำลังใจ บุญบาปทำหน้าที่อยู่แล้ว เราปล่อยเขาไปตามทางที่เขาสร้างเอง เดินเอง และเสวยผลเองนะดีที่สุด ถ้าผูกใจเจ็บก็เท่ากับพลอยกระโจนไปร่วมรับบาปอย่างใดอย่างหนึ่งบนเส้นทางของเขาด้วย”

เด็กสาวทำหน้าที่สงสัย

“แค่ผูกใจเจ็บนะหรือจะทำให้เราต้องร่วมรับบาปกับเขา?”

“การผูกกรรมมีความพิศดารลึกซึ้ง หนูกาดไม่ถึงหรอก เรานึกว่าแค่ผูกใจเจ็บก็เป็นเรื่องส่วนตัวในใจ แต่ความจริงมันเกิดกระแสเวรผูกพันระหว่างวิญญาณขึ้นมา แม้เราไม่เคยเห็นหน้าค่าตาเขาก็ตาม เขาเป็นฝ่ายกระทำต่อเราวันนี้ อนาคตจะต้องมีเรื่องมีราวให้เรา มีอำนาจเหนือกว่า และกรรมเก่าจะช่วยให้เราคิดเอาคืนบ้าง ซึ่งก็แปลว่าเราจะมีโอกาสทำบาปและรับผลจากบาปนั้นคืนในกาลต่อไป” (ตอนที่ ๑)

- ... “ที่กรรมชั่วให้ผลช้า บางทีเพราะได้รับเอกสิทธิ์คุ้มครองจากบุญเก่าช่วยพยุงไว้นาน อย่างคนที่สุขภาพแข็งแรงเพราะออกกำลังกายดี ถึงกินเหล้ามากก็เหมือนไม่เป็นไร ต่อเมื่อถึงจุดหนึ่งความแข็งแรงช่วยไม่ไหว ก็กลายเป็นโรคตับแข็งขึ้นมา” (ตอนที่ ๑)
- ... “หนูเคยได้ยินว่า กรรมชั่วใดก็ตาม ถ้าทำด้วยใจหนักแน่นโดยไม่ตระหนักรู้ว่าเป็นบาป จะมีผลรุนแรงที่สุด ใช่มั้ยคะ?”
“ใช่! ทางพระท่านเปรียบเทียบเหมือนจับถ่านร้อนโดยไม่รู้ว่าร้อน ก็จะฉวยจับกำแน่น ทำให้พุพองได้มาก ต่างจากคนที่รู้ว่าถ่านร้อน ถึงจำใจกำก็หลวม ๆ เนื้อหนังไหม้พองน้อยกว่า” (ตอนที่ ๑)
- ... ไฟร้อนมีอำนาจเผาผลาญ ระเบิดเวลามีอำนาจทำลาย แต่กรรมชั่วมีอำนาจเผาผลาญและทำลายสมบัติต่าง ๆ ในชีวิตผู้ก่อกรรมโดยไม่จำเป็นต้องใช้ไฟร้อนหรือระเบิดเวลาใด ๆ ... (ตอนที่ ๓)
- ... อุกุศลกรรมที่ทุกคนก่อไว้ ไม่ต้องการพื้นที่จัดเก็บ ไม่ต้องอาศัยสิ่งคู่อยู่ในกายเรา ไม่ต้องแทรกตัวอยู่ในอากาศ แต่เหมือนเงามืดไร้ต้นที่สามารถติดตามจิตวิญญาณเราไปทุกหนแห่ง ประดุจศัตรูผู้คอยจ้องเล่นงานกันในจังหวะโอกาสเหมาะ (ตอนที่ ๓)
- ... เราก่อกรรมได้พิสดารเหลือแสน และวิบากกรรมก็ปรากฏแสดงได้หลากหลายเหลือคณานับ ทั้งแบบตรงไปตรงมาเหมือนกับที่เราทำ และทั้งแบบอ้อม ๆ คล้ายไม่เกี่ยวเนื่องกันกับที่เราทำลงไปเลย อีกทั้งการให้ผลก็ไม่เรียงลำดับแน่นอนเหมือนตอนเราเข้าคิวชมมหรสพ (ตอนที่ ๓)

- ... เมื่ออ่านหรือฟังธรรมะสักพักหนึ่ง ขอให้สังเกตุเถิด แม้จะจำไม่ได้ทั้งหมดว่ารับเนื้อหาธรรมะประการใดเข้าไปบ้าง แต่อย่างน้อยที่สุด **ความรู้สึกเป็นสุข ความรู้สึกโปร่งเบา ความรู้สึกสว่างจากประกายศรัทธาจะค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นทีละน้อยในดวงจิต** เหมือนน้ำที่เอ่อขึ้นจนเต็มสระ **นั่นแหละตัวอย่างของกุศล** นั่นแหละตัวอย่างของดอกบัวที่พร้อมจะบานขึ้นเหนือน้ำ เป็นตรงข้ามกับกงจักรที่ยิ่งหมุนก็ยิ่งผันตัวลงต่ำไปถึงก้นเหวแห่งความหายนะ ... (ตอนที่ ๓)
- ... ไม่มีใครสามารถรู้กฎแห่งกรรมได้ละเอียดเหมือนพระพุทธเจ้า รู้แต่ว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว **ผู้สั่งสมบุญย่อมเสวยสุขกับการลอยคอในทะเลบุญ ผู้สั่งสมบาปย่อมเสวยทุกข์กับการจมปลักในหล่มบาป** ตัวเราย่อมรู้ความจริงนี้อยู่แก่ใจ ไม่จำเป็นต้องให้ใครยืนยันว่าทำบุญเป็นสุข ทำบาปเป็นทุกข์ **ความรู้สึกที่ปรากฏอยู่ตลอดเวลาย่อมชัดเจนพอ** เว้นแต่จะไม่ใส่ใจสังเกตุ (ตอนที่ ๓)
- ... บางครั้งบุญกับบาปอาจไม่ปรากฏเป็นแสงสว่างหรือความมืดทึบตรงไปตรงมา โดยเฉพาะในขณะที่ต้องตัดสินใจเลือกก่อกรรมอะไรสักอย่าง สถานการณ์บีบคั้นเฉพาะหน้าอาจทำให้เรามั่นงวุ่นสับสนแบ่งระหว่างความดีกับความชั่วอยู่ที่ตรงไหน และการกระทำซ้ำ ๆ จนเคยชินเป็นนิสัยก็มักทำให้เราเข้าข้างตัวเองว่าอย่างนี้ไม่ผิด อย่างนี้ไม่ใช่ความเลว อย่างนี้ไม่น่ารังเกียจ หากปราศจากการไตร่ตรองด้วยปัญญาแล้ว คนเราอาจหลงเห็นกงจักรเป็นดอกบัวได้ง่าย ๆ เพียงเพราะไม่เคยเห็นเปรียบเทียบให้ชัด ๆ ว่ากงจักรเป็นอย่างไร และดอกบัวเป็นอย่างไร (ตอนที่ ๓)
- ... พลังของคตินอยู่ในรูปของความแข็ง พลังของน้ำอยู่ในรูปของความเอิบอาบ พลังของไฟอยู่ในรูปของความร้อน พลังของลมอยู่ในรูปของความพัดไหว แต่**พลังกรรมจะอยู่ในรูปของ ‘ความจริง’** ที่เคยมีเหตุเป็นกุศลหรืออกุศล (ตอนที่ ๓)

- ... ขอเพียงมีเจตนาก่อเหตุการณ์ และมีเหตุการณ์เกิดขึ้นจริงตามเจตนา เหตุการณ์นั้น ๆ จะกลายเป็น 'สัจจะ' ขึ้นมาทันที พลังแห่งสัจจะนั้นเองถืออำนาจดลบันดาลสูงสุด และทำงานทำนองเดียวกับกระจกเงา ใครก่อภาพความสงบสุขแก่ผู้อื่น วันหนึ่งย่อมเห็นภาพสะท้อนเป็นความสงบสุขของตนเอง ใครก่อภาพความเดือดร้อนแก่ผู้อื่น วันหนึ่งย่อมเห็นภาพสะท้อนเป็นความเดือดร้อนของตนเอง (ตอนที่ ๓)
- ... ความบังเอิญไม่มีในโลก มีแต่เหตุผลที่เราไม่รู้” (ตอนที่ ๕)
- ... “แปลว่าถ้าภพภูมิมีจริง การเป็นมนุษย์ดีที่สุดหรือ?”
“ดีที่สุดในมุมมองแต่ละคนไม่เหมือนกัน เขาเป็นว่าตามที่ทราบรู้จากหนังสือ คือเป็นมนุษย์นี้เลือกทำอะไรได้ยิ่งกว่าภพภูมิไหน ๆ ทั้งหมด อยากเสวยสุขสนุกพิสดารหลากหลายไม่ซ้ำซากจำเจก็ต้องการนี้ อยากเปลี่ยนนิสัยที่สั่งสมข้ามภพข้ามชาติมานานก็ต้องการนี้ อยากช่วยคนเอาบุญหวังสวรรค์ก็ต้องการนี้ อยากสั่งสมเสบียงเตรียมเดินทางไกลไปในท่ามกลางอันตรายของการเวียนว่ายตายเกิดก็ต้องการนี้ หรือกระทั่งอยากถึงความสิ้นสุดทุกข์ก็ต้องการนี้” (ตอนที่ ๖)
- ... โบราณว่าเนื้อคู่อยู่ที่วัด เป็นความเชื่อแบบไทย สำหรับไทยเราแต่ไหนแต่ไรมา วัดคือศูนย์รวมอะไรดี ๆ ในชีวิตของชาวบ้านทุกอย่าง อยากทำบุญให้จิตใจสบายก็ไปวัด อยากฟังเทศน์ให้ผ่องแผ้วก็ไปวัด อยากเจอหนุ่มสาวอัธยาศัยดีมีใจเป็นบุญก็ไปวัด โดยเฉพาะเชื่อกันว่าถ้าชาติก่อนทำบุญมาด้วยกัน บุญจะชักนำให้มาเจอกันในงานบุญอีก (ตอนที่ ๗)
- ... “เลือกคบกับผู้ชายคนไหน ก็คือการยอมให้กรรมของผู้ชายคนนั้นเข้ามาเกื้อกูลหรือรบกวนวิถีชีวิตของเรา เขาจะมีส่วนทำให้กรรมทางความคิด คำพูด และการกระทำต่าง ๆ ของเราเปลี่ยนแปลงไปไม่มากนักน้อย” (ตอนที่ ๘)

- ... ความดีเพราะมีราคาถ้านั้นน่ากลัวยิ่งกว่าดีเพราะมีทิวี่แรง มนต์สะกดจากสำนักไสยศาสตร์ใดก็ไม่ทรงอำนาจมีดิ่งใหญ่เท่ามนต์สะกดจากราคะอันเป็นของภายใน รสรินได้แต่พูดตะล่อมตามที่เห็นควร

“คนเราเนี่ยนะ ที่จะใช่หรือไม่ใช่ เหมาะหรือไม่เหมาะ ใจตัวเองบอกอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากผิดฝาดผิดตัวซัด ๆ อย่างนี้เนะ เราจะตามใจฝ่ายผิดของตัวเองทำไม เดียวก็ต้องมีผลกระทบข้างเคียงเกิดขึ้น” (ตอนที่ ๗)

- ... กรรมบางอย่างแม้ไม่บาป ไม่ผิดศีลก็จริง แต่เมื่อขัดกับสำนึกผิดชอบก็อาจเป็นหัวขบวนรถจักรนำบาปตามมาเป็นพรวนได้ โดยเฉพาะถ้าหัวขบวนนั้นเห็นซัด ๆ ว่ามุ่งเข้มลงต่ำ!

บางคนพอเชื่อเรื่องเวรกรรมขึ้นมาในขั้นที่ยังหยาบอยู่ ก็จะเจาะจงคัดเลือกระทำเฉพาะสิ่งที่รู้แน่ว่าไม่บาป เหมือนถ้าใครบอกว่านี่สีด่าบีห้ามเลือก ก็ค่อยตัดใจไม่เลือก ยังมองไม่เห็นตลอดสายว่าพฤติกรรมมันง่ายบางประเภทนั้น ก่อขึ้นแล้วอาจกลายเป็นต้นทางหายนะได้ยิ่งกว่าบาปชั่วร้ายหลายชนิดเสียอีก! (ตอนที่ ๗)

- ... “อบายมีเส้นทางพัฒนาตัวเอง เริ่มต้นที่สุดอาจเป็นการหยวนให้กับความอยากเล็ก ๆ น้อย ๆ จากหยวนหนึ่งเป็นหยวนสอง หยวนสาม แล้วแก้กล้าขึ้นเรื่อย ๆ เป็นความมักง่าย อยากมากอยากน้อยก็ปราศจากความยับยั้งชั่งใจ ไม่มีกรอบ ไม่มีเครื่องห้ามใด ๆ ทั้งสิ้น ในที่สุดก็พานคุณกรรมเวรเป็นเรื่องเหลวไหลหลอกเด็ก” (ตอนที่ ๗)

- ... “สำหรับผู้ชาย ถ้าเป็นของใหม่จับต้องแล้วจะรู้สึกมันมือไม่อิ่มไม่เบื่อ แต่ถ้าเริ่มชิน ความแปลกใหม่หมดไป เขาก็จะไม่สนุกอีก ตรงนั้นถ้าไม่มีความรักมาต้อนรับ เราก็จะเหมือนพิษงูที่เขาสังขี้มูกเสร็จก็อยากปาทิ้งถั่งผง ถนอมตัวไว้รอเจอคนที่เขา

รักและพร้อมจะรับผิดชอบเรา ทำให้เรารู้สึกเหมือนเป็นดอกกุหลาบมีค่า นำปักในแจกันห้องนอนของเขาตลอดไปเถอะ” (ตอนที่ ๗)

- ... เธอจะเลือกแฟนแบบไหนให้ตัวเองก็ตาม รู้ไว้เถอะว่าเธอไม่ได้เลือกแค่คน แต่เธอกำลังเลือกใจตัวเองด้วย เขาเป็นแบบไหน ใจเธอก็จะค่อย ๆ เป็นแบบนี้ ถ้าเขาเอาแต่สนุก ใจเธอก็อยากเอาแต่สนุกด้วย ถ้าเขาฉาบฉวย ใจเธอก็ฉาบฉวยตาม (ตอนที่ ๒๘)
- ... “พี่ไม่พูดเรื่องบาปเรื่องบุญ เรื่องผิดเรื่องถูก เรื่องเหมาะเรื่องควรอะไรกับเด็กดึกว่า แต่อยากชี้ให้เห็นว่าถ้าเธอหน้ามืดกับเสน่ห์ของผู้ชายโดยไม่คำนึงถึงความรู้สึกภายในว่าใช่หรือไม่ใช่ ต่อไปเธอจะไม่เหลือเครื่องช่วยตัดสินใจไหน ๆ เลย ถ้าชอบคือใช่หมด เอาหมด!” (ตอนที่ ๗)
- ... “เธอเคาใจตัวเองในอนาคตถูกแน่หรือ? เชือกที่มัดเรารอบแรกหลวม ๆ ก็เหมือนดั้นง่าย แต่ถ้าชะล่าใจยื่นเฉย ปล่อยให้เขารัดวันละทบ เดี่ยวพอถึงรอบที่สิบมันจะต่างไปมากนะ ที่โลกนี้เต็มไปด้วยการจับคู่ที่ไม่เหมาะสม ก็เพราะมีการยอมให้กับก้าวแรก พอรู้สึกอีกทีนะเค็ก เธออาจพบตัวเองเดินมายืนอยู่ตรงจุดที่ก่อกั้นไม่เข้ากาย ไม่ออกเสียแล้ว” (ตอนที่ ๑๕)
- ... เส้นทางกามนั้นแสนสั้น ร้อยรัดพิศเหวี่ยงกันเหนียวแน่นที่ต้นทาง แล้วกลับปลักไสลกันรุนแรงที่ปลายทางในเร็ววันเสมอ ต่างจากเส้นทางบุญที่ยืดยาว ถึงแม้เกี่ยวก้อยคล้องแขนกันเพียงแผ่นที่ต้นทาง แต่ก็ยัดเหนียวแน่นแน่นแฟ้นมากขึ้นเรื่อย ๆ อย่างไม่รู้ปลายทางที่สิ้นสุด (ตอนที่ ๑๕)
- ... “แต่คนเราก็จับคู่กันจนได้ และหลายคู่ก็คู่เหมาะสมกันมากด้วย” อเวราสรูป “นั่นแปลว่าจะต้องไม่ใช่การสุ่มเลือกส่งเดช เบื้องหลังการค้นพบคู่แท้ต้องมีเหตุปัจจัย

สนับสนุน หากขาดแรงดึงดูดหรือสายสัมพันธ์พิเศษ เราจะไม่มีวันพบเนื้อคู่ด้วย
วิถีทางของความบังเอิญเลย” (ตอนที่ ๓๒)

- ... ถ้าเชื่อเรื่องกรรมเก่า ก็น่าจะคิดเสียว่าผู้ชายทั่วกรุงเทพฯ ประมาณร้อยที่เข้าข่าย
เป็นเนื้อคู่ของเรา อาจเคยอยู่กับ หรือเคยมีความสัมพันธ์กับเราในทางดีมาก่อน พวกเขา
คือความเป็นไปได้ แต่อะไรเป็นแรงผลักดันในปัจจุบันให้ไปพบพวกเขา? ก็กรรม
ใหม่ของเรานี่เอง เราสร้างแรงดึงดูดให้ไปพบคนดี ๆ ที่คู่ควรกับเราได้เสมอ ขอเพียง
รู้ว่าจะเริ่มต้นยังไง” (ตอนที่ ๓๒)
- ... “เริ่มจากการเปลี่ยนแปลงตัวตนเก่า ๆ ใด ใดอย่างยังเป็นตัวเก่า ก็นำสันนิษฐานว่า
อาจเจออะไรแบบเก่า ๆ อยู่ร่ำไป”
“ถ้าจะเข้าใจง่าย ๆ คือ... เรยกระดับตัวเองสูงขึ้นแค่ไหน โอกาสจะไปเจอคนใน
ระดับนั้นก็มีสูงขึ้น” (ตอนที่ ๓๒)
- ... “ยกระดับฐานะยากนัก ก็ยกระดับจิตใจเป็นไง... トラバドที่ใจยังผูกพันกับคน
เก่าแปลว่าเธอยังยึดติดทุกข์กับทางโคจรของชีวิตแบบเดิม ต่อเมื่อเลิกข้องแวะกับ
พี่คู่ของเธอ ไม่ผูกพันแม้เพียงด้วยใจคิดแค่นพี่คู่หรือครอบครัวเขา นั้นถึงจะ
สะท้อนการเปลี่ยนบางสิ่งในตัวของเธอที่หลุดพ้นออกมาจากอดีตเสียได้”
(ตอนที่ ๓๒)
- ... กามเหมือนน้ำพุในความฝัน ที่คล้ายผุดพุ่งน่าชื่นตาชื่นใจตลอดกาล แต่ความ
ฝันนั้นจะถึงใจก็ต่อเมื่อยังหลับไหล เมื่อใดตื่นขึ้นพบความจริงกลางทะเลทราย

เมื่อนั้นน้ำพุก็ล้นยับแตกดวงตาที่เลื่อนหายไปอย่างรวดเร็ว ไม่มีใครเคย
พวพความอิมหันออกมาจากความฝันได้เลย

แต่คนเราก็ยินดีจะหลงทางอยู่กลางฝัน เพราะความฝันเป็นสิ่งที่ได้มาง่าย แค่หลับหู
หลับตาจำนนต่อความว่างงอย่างเฉยๆเท่านั้น ไม่ต้องออกแรง ไม่ต้องแสวงหา ไม่
ต้องหวังรอความจริงที่มาช้าเกินทน...(ตอนที่ ๒๗)

- ... แค่ว่ารู้ตัวแล้วว่าฝืดฝืนปานไหน หล่อนมีความทุกข์ อยากพ้นทุกข์ แต่ก็ยังหวง
เหตุแห่งทุกข์ ก็เหมือนเต็มใจจะรักษาความทุกข์เอาไว้ ทั้งนี้ก็ด้วยรสชาติชวนเสพติด
ของเนื้อทุกข์นั้นโดยแท้ (ตอนที่ ๒๘)
- ... แรงดึงดูดระหว่างเพศคือจุดเริ่มต้นของกามารมณ์ การตัดสินใจหลับนอนกัน
ง่าย ๆ ไม่ต้องร้อคือจุดเริ่มต้นของสัมพันธภาพที่ผิวเผิน และการรู้จักแง่มุมสกปรก
เข้าไปเข้ามาโดยปราศจากกลิ่นหอมหวานเคลือบคลุมคือจุดสิ้นสุดของความไยดี
(ตอนที่ ๒๘)
- ... “โจรที่เผยโฉมว่าเป็นโจรซัด ๆ ด้วยการเข้ามาปล้นหรือทำร้ายกัน ถึงจะสร้าง
ความเจ็บใจรุนแรง แต่สายสัมพันธ์ก็บอบบาง ไม่ยึดเชื้อเท่าไร ต่างจากโจรที่เข้ามา
ด้วยหน้ากากของคนรัก มาผูกไมตรี มาผูกเวร รักกัน แค้นกัน” (ตอนที่ ๒๙)
- ... เพื่อนธรรมดาหาง่าย ส่วนเพื่อนรู้ใจที่เกิดจากใจเสมอกันจริง ๆ นั้นหายาก เหตุก็
เพราะขาดการเกื้อกูลที่เสมอกันนั่นเอง กวาดตาแลไป จะเห็นคนคบกันสักก็คู่ที่
เกื้อกูลกันโดยไม่มีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเอาเปรียบหรือเอาแต่แบมือขอทำเฉย (ตอนที่
๒๑)

- ... “ธรรมชาติมักหาเรื่องหลอกล่อให้มนุษย์ใช้ความฉลาดไปในทางโง่เสมอ ยิ่งฉลาดมากขึ้นเท่าไรยิ่งทำเรื่องโง่ได้รุนแรงขึ้นเท่านั้น ตำรวจดูเถอะ ความเดือดร้อนนานัปการทุกวันนี้เริ่มต้นจากการใช้ความฉลาดของมนุษย์แทบทั้งสิ้น” (ตอนที่ ๑)

- ...มนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐที่มีเหตุผล เพราะเหตุผลทำให้มนุษย์คิดในทางประเสริฐได้มากกว่าสัตว์โลกทุกชนิด แต่หลายครั้งเหตุผลก็ทำให้มนุษย์เลวทรามได้โดยปราศจากความสำนึกผิด เพราะฉลาดอธิบายไปต่าง ๆ นานาว่าที่ก่อเรื่องอย่างนั้นอย่างนี้ มีเหตุผลอันควรอย่างไร

ถ้าคุณคิดว่าตัวเองฉลาด บอกได้ไหมว่าฉลาดไปเพื่ออะไร? หากเป็นไปเพื่อทำความเดือดร้อนแก่ผู้อื่น อันจะสะท้อนกลับมาเป็นความเดือดร้อนต่อตัวคุณเอง ทั้งชาตินี้และชาติหน้า เช่นนี้อาจแปลว่ามันสมองของคุณฉลาดเฉลียว แต่จิตวิญญาณของคุณโง่ม อาจโง่กว่าหลายคนที่คุณไปดูถูกเขาเสียด้วยซ้ำ

สรุปให้ง่ายที่สุด คุณจะฉลาดก็เรื่องก็ตาม ถ้าโง่เรื่องกรรมเรื่องเดียว ก็แปลว่าคุณเอาตัวรอดไม่ได้ และเมื่อคุณเอาตัวรอดไม่ได้ ก็แปลว่าคุณเป็นคนโง่ได้มากที่สุดคนหนึ่ง! (ตอนที่ ๖)

- ...การทำผิดเป็นเรื่องของทุกคน แต่การสำนึกผิดเป็นเรื่องของบางคนที่จะได้ดีกว่าเคย (ตอนที่ ๑๕)
- ...คนเราจะเคยผิดเคยพลาดขนาดไหน ขอเพียงมีความสามารถที่จะสำนึกเสียอย่างเดียว ก็แปลว่ายังไม่ใช่คนชั่วช้าโดยกมลสันดาน ยังมีความเป็นมนุษย์ ยังมีความเป็นปุถุชนที่มีสิทธิ์เรียนรู้จากความผิดพลาดได้ กลับตัวกลับใจทำประโยชน์ให้ใครต่อใครใหม่ได้ (ตอนที่ ๑๗)

- ...พระพุทธเจ้าตรัสว่ากรรมที่ทำบนพื้นฐานของความไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง อย่างใดอย่างหนึ่ง ส่งผลให้เป็นมนุษย์

กรรมที่ทำด้วยความไม่โลภก็คือสละออก หรือให้ทาน กรรมที่ทำด้วยความไม่โกรธก็คือใจดีมีเมตตา หรืออภัยได้ กรรมที่ทำด้วยความไม่หลงก็คือการไม่เห็นผิดเป็นชอบ หรือไม่เห็นกงจักรเป็นดอกบัว โดยย่อคือมีใจประเภทที่รักบุญรักกุศล สะอายเป็นต่อบาปผิดทั้งปวง (ตอนที่ ๑๑)

- ... “ถ้ายังทำกรรมอันเป็นไปเพื่อติดอยู่ในกามแบบมนุษย์ ก็หมดสิทธิ์ขึ้นสวรรค์ใช่ไหม?”

“การมีราคะอยู่ในขอบเขต คือคู่ผู้ตัวเมียเดียว ได้กันด้วยความสมัครใจของทั้งสองฝ่าย ได้กันโดยความยินยอมพร้อมใจของผู้ปกครอง หรือได้กันด้วยความเหมาะสม อันปราศจากความเดือดเนื้อร้อนใจของใคร ๆ กับทั้งไม่ชักชวนกันประพฤติดำส่อนสวิงกิ้งตามสมัยนิยม อันนั้นจัดเป็นกามที่พึงมีพึงได้ในขอบเขตของศีล ๕ และถ้ามีกุศลจิตจากการประกอบบุญด้านอื่น ๆ ทำให้ชีวิตมีจิตที่สว่างอยู่โดยมาก อย่างนั้นก็ตายด้วยความผ่องใสได้ถึงระดับสวรรค์” (ตอนที่ ๓๑)

- ... “แล้วอย่างไรจึงเรียกว่าไม่เสพกามแล้วเป็นบุญใหญ่ครับ?”

“ก็ด้วยความหวังว่าจะชำระจิตให้สะอาด ปราศจากมลทิน อันนี้ต้องมีหลักการด้วย เช่นทำกรรมสมาธิสมาธิที่เรียกถือศีล ๘ เพื่อให้เกิดความปลอดโปร่ง มีความรักพร้อมพอจะปฏิบัติสมาธิภาวนาให้ก้าวหน้า หรือที่สูงส่งขึ้นกว่านั้น คือพิจารณาด้วยปัญญาแล้ว เห็นการเสพกามเป็นเครื่องขวางความหลุดพ้น ก็ดำริที่จะละเสีย เพื่อดำเนินตามมรรคาของพระพุทธเจ้าให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปจนครบถ้วนเต็มขั้น กระทั่งพ้นทุกข์ พ้นอุปาทานหลงผิดทั้งปวง” (ตอนที่ ๓๑)

- ...สรุปคือกรรมที่ประเสริฐสุดตามมุมมองของพุทธศาสนา คือการตั้งใจปลดปล่อยจิตจากบาปอกุศลและอุปาทานครอบงำทั้งปวง (ตอนที่ ๓๑)
- ... ถ้าหา नियามของชีวิตตัวเองเจอ เอาแค่คำจำกัดความสั้น ๆ ที่เด่นชัดที่สุด นั่นแหละรูปแบบวิบากกรรมหลักที่ต้องก้มหน้ารับ แต่ระหว่างเสวยวิบากนั้นเอง ศักยภาพของมนุษย์จะเปิดโอกาสให้ตัดสินใจเลือกเดินบนเส้นทางที่ดีขึ้นหรือเลวลง (ตอนที่ ๓๖)
- ... เราอยู่ในโลกของเงื่อนไข คือสมมุติว่ากรรมเก่าเป็นเงื่อนไขหนึ่ง กรรมใหม่ก็อาจถูกพิจารณาว่าเป็นอีกเงื่อนไขหนึ่งได้ เพราะกรรมก็คือกรรม สุดแต่แต่ว่ากรรมเก่าหรือกรรมใหม่จะมีพลังแรงกว่ากัน (ตอนที่ ๓๒)
- ... เริ่มต้นทุกคนปฏิเสธความชั่วที่เกินตัวเสมอ แต่จิตใจมีสิทธิ์แปรปรวนไปเรื่อย ๆ โดยเฉพาะบนทางลาดลงต่ำที่เดิน ๆ กันอยู่ ถึงจุดหนึ่งความชั่วที่เกินตัวก็ดูกลายเป็นการกระทำสามัญที่ไม่น่ารังเกียจเกินไปนัก (ตอนที่ ๓๒)
- ... คนเราไข่มุขจะมีธาตุแท้ตายตัวว่าชั่วดี ทุกคนเปลี่ยนแปลงได้ ขอเพียงมีเหตุปัจจัยพอจะชนะ ‘ธาตุเก่า’ เท่านั้น (ตอนที่ ๓๕)
- ... ดวงดาวมีอิทธิพลจริง แต่คนเราจะตกอยู่ใต้อิทธิพลของดาวดวงไหน ราศีอะไร ก็ขึ้นอยู่กับกรรมเก่าส่งมา (ตอนที่ ๓๒)
- ...คนเราจะเริ่มอยู่เหนือดวงชะตาก็เมื่อมีใจคิดสละสิ่งที่หวงไว้แบบผิด ๆ ทิ้งไป ถ้าไม่ฝักมีใจคิดสละ จิตจะหวงแม้กระทั่งสิ่งที่เห็น ๆ อยู่ว่าเป็นต้นเหตุทุกข์ก้อนใหญ่ แต่ละวันเราเจอเชื้อล่อที่กรรมเก่าส่งมายั้วกิเลสทั้งนั้น ถ้าตะครุบหมดก็เท่ากับเก็บ

ทุกซ์มาหวงไว้ในอ้อมกอดทั้งหมด แต่ถ้าสละบ้าง ทิ้ง ๆ มันบ้างด้วยปัญญาเฟื่อง
ถึงเห็นโทษ ก็จะเหมือนทวนกระแสกรรมเก่าไปหาทิศทางใหม่ที่ดีขึ้น ทีละครั้ง ทีละ
หน (ตอนที่ ๒๐)

- ...คนเราอยู่เหนือชะตากรรมได้ด้วยจาคะ ด้วยศีล แล้วก็ด้วยการภาวนา พอมีแก้ไข
สละสมบัติหยาบ ๆ ได้ก็จะเริ่มมีกำลังรักษาศีล พอรักษาศีลได้ก็จะเริ่มมีกำลังปฏิบัติ
กรรมภาวนา ถึงตอนนั้นโหราศาสตร์จะเริ่มทำนายเราพลาด คลาดเคลื่อน หรือ
กระทั่งเพี้ยนไปเป็นคนละเรื่อง เพราะกรรมใหม่มาโยกเกณฑ์เดิมไปเสียหมด (ตอนที่
๒๐)
- ...“พ่อหมอคะ พอโดนวิบากเก่าเล่นงานหนัก ๆ นี้ ถ้าพึ่งถ้าเรารักษาใจให้บริสุทธิ์อยู่ใน
ในกรอบของศีล ๕ อย่างนี้จะมีกรรมลัดคิว เอาผลกรรมดีใหม่ ๆ มาให้ผลก่อนได้หรือ
ยังคะ?”

"ก็ต้องอาศัยองค์ประกอบหลายอย่างนะ บางคนรักษาศีล ๕ ได้ดีจริง คือไม่ได้ตอบ
ทางกายและทางวาจากับผู้มาทำร้าย แต่ทางใจยังผูกเจ็บ ยังคร่ำครวญ พิลาปราพัน
หรือยังทรมานทรมายสงสารตัวเองอยู่ อย่างนี้คือการให้ผลกรรมก็ไม่ขยับสับเปลี่ยน
ได้สักเท่าไร เพราะใจยังตกที่นั่งทุกข์ร้อนเหมือนเดิม ใจที่ยังเหลือรากปักหลักอยู่ใน
ในภพแห่งความลำบากนั้น ยากจะเคลื่อนไปสู่ภพที่สบายขึ้น ต่อเมื่อรับสถานการณ์
อย่างมีสติ แก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้าตามกำลังปัญญา ไม่อดอดโอดครวญหรือ
โทษฟ้าดิน อย่างนี้จะทำให้สงสารตัวเองน้อยลงเรื่อย ๆ หนักหน่อยลงเรื่อย ๆ แล้ว
ที่สุดก็จะยังมีแก้ไขบำเพ็ญทานบารมีกับศีลบารมีด้วยความฟ่องแผ้วมากขึ้นเรื่อย ๆ
นั่นแหละธรรมชาติความฟ่องใสของจิตถึงจะเริ่มมีอิทธิพล เกิดการจัดสับคิววิบาก
ใหม่ในทางดีขึ้น ตรงนั้นถ้าหมอดูอาศัยดวงดาวเป็นเกณฑ์อย่างเดียว ก็จะเริ่มทายผิด
แล้ว" (ตอนที่ ๔๔)

- ... โกลัคนเช่นไร ติดใจคนแบบไหน ก็มีความโน้มเอียงที่จะกลายเป็นคนเช่นนั้น ดูอย่างท่านองคฤหิมาลปะไร สามารถเปลี่ยนจากมหาโจรร้ายผู้คร่าชีวิตมนุษย์เป็นอาชีพกลายเป็นพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบได้ในวันเดียว เพียงเมื่อพบยอดกัลยาณมิตรเช่น พระพุทธเจ้าเท่านั้น (ตอนที่ ๒๑)
- ... ค่อย ๆ เรียนรู้ว่าการระลึกถึงคนดีทำให้มีกำลังใจอย่างนี้ คนดีไม่ได้เป็นประโยชน์เฉพาะกับตัวเอง แต่ยังมีคุณกว้างออกไป เป็นแรงบันดาลใจ และเป็นเครื่องระลึกได้ว่าโลกนี้ยังมีต้นแบบดี ๆ ที่น่าเอาอย่างอยู่บ้าง (ตอนที่ ๒๕)
- ... ขั้นตอนของการหยั่งรู้เหตุผลและกลไกกรรมวิบากได้อย่างถูกต้องนั้น ไม่ใช่ด้วยการทำสมาธิ แต่ด้วยการมีพื้นฐานความเห็นที่ชัดเจน ว่าราคะ โทสะ โมหะนั้น เป็นมูลรากของอกุศลเจตนาทั้งปวง และในทางตรงข้าม ความไม่มีราคะ ความไม่มีโทสะ ความไม่มีโมหะ ก็เป็นรากของกุศลเจตนาทั้งปวงด้วย เมื่อรู้ตามจริงอย่างนี้ การศึกษาเรื่องกรรมวิบากจะไม่หลงทางเลย (ตอนที่ ๓๑)
- ... ถึงวันนี้ก็ยังไม่มีความไหนหน่าไหนแก่งกล้าพอจะตามมาเอาผิดจากเขาได้ แต่วิบากกรรมของเขาเองแหละที่ทำได้!
คนเราไม่อาจเก่งได้เกินกรรมของตัวเอง... (ตอนที่ ๒๕)
- ... เมื่อเกิดเหตุร้ายหนึ่ง ๆ ขึ้น การที่บุคคลในเหตุการณ์จะเป็นข่าวหรือไม่เป็นข่าวนั้น ล้วนมีกรรมเก่าเป็นเครื่องชี้ หลายคนประสบเหตุเหมือน ๆ กันแล้วเจียบฉี ทว่าอีกคนกลับตั้งเปรี้ยงปร้างขึ้นมา เพียงสื่อมวลชนรายงานข้อมูลนิดหน่อย บุคคลในข่าวก็ตกอยู่ในความสนใจของคนทั้งประเทศทันที
ถ้าหากเคยเป็นผู้ส่อเสียดนินทาหรือใส่ร้ายคนอื่นต่อสาธารณชน วันหนึ่งเมื่อพลาดพลั้งทำบาปหรือแม้เพียงเกี่ยวข้องกับวงจรบาปเพียงเล็กน้อย ความชั่วก็จะปรากฏฟุ้ง

กระจายไปเป็นที่โจษจัน ควรแก้การอภัยอย่างใหญ่หลวง แต่ตรงข้าม หากเคยเป็นผู้
นิยมสรรเสริญเกียรติคุณของบุคคลผู้น่ายกย่องให้เป็นที่ปรากฏแพร่หลาย วันหนึ่ง
เมื่อทำหน้าที่ตามปกติ ชื่อเสียงเกียรติยศก็อาจหล่นใส่ ได้รับการกล่าวขวัญถึงอย่าง
น่าชื่นใจโดยมิได้คาดหมายให้เป็นไปเช่นนั้น (ตอนที่ ๔๑)

- ... ความโกรธอาจเกิดขึ้นโดยไม่ตั้งใจ แต่การอภัยไม่มีทางเกิดขึ้นโดยบังเอิญ อย่าง
น้อยต้องมีสิ่งสะกิดใจ หรือมีใจเปี่ยมเมตตาเป็นทุนอยู่ก่อน (ตอนที่ ๔๑)
- ... ทุกคนเกิดขึ้นเพื่อดำรงอยู่ในสภาพหนึ่ง ๆ ชั่วคราว แล้วจะต้องมีอันเป็นไป คับลง
จากสภาพนั้น ๆ เป็นธรรมดา ผลกรรมที่ทำมาในระหว่างมีชีวิต จะพิจารณาตัดสิน
เองว่าสมควรเปลี่ยนไปสู่ความมีสภาพใดต่อ ไม่รอฟังคำวินิจฉัย คำวิงวอน หรือคำ
อุทธรณ์ร้องขอใด ๆ จากญาติผู้อยู่เบื้องหลังทั้งสิ้น (ตอนที่ ๔๑)
- ... “ในชาติเดียวกัน คนเรายังกลับไปกลับมาระหว่างเลวกับดีได้หลายร้อยหลายพัน
ครั้ง แล้วข้ามชาติข้ามภพมาจะหาความแน่นอนอะไรได้? ถ้าหนูตัดอคติทิ้ง เห็นตาม
จริงว่าทุก ๆ คนต่างก็มีที่ไปที่ไปในการก่อกรรมและรับผลกรรม ใจก็จะเป็นกลาง ไม่
ต้องทูลนทูลรายเรียกหาความยุติธรรมเมื่อเห็นคนนำหมั้นไส้ยังอยู่ดีมีสุข และไม่ต้อง
มิดหม่นกับความสะใจสมน้ำหน้าเมื่อเห็นศัตรูประสบทุกข์ปางตาย” (ตอนที่ ๔๓)
- ... บาบใดที่ละได้แล้ว แม้ต้องผลัดผลก็จะไม่สม่าเสมอ และมีกำลังอ่อน กับทั้งเปิด
ช่องให้บุญแทรกแซงได้ง่าย ส่วนบาปที่ละไม่ได้ ใจยังติดอยู่ จะให้ผลแน่นอน มี
ความสม่าเสมอ และยากที่บุญใด ๆ จะมาตัดรอน การที่หนูตั้งใจมั่นรักษาศีล ๕ และ
ศีล ๘ ก็คือการเอาใจออกห่างจากบาปทั้งปวง เคลื่อนเข้าสู่สภาพตั้งมั่นในบุญทั้งปวง
นั่นเอง นี่แหละวิธีเลือกเกิดใหม่อย่างฉลาดพร้อม” (ตอนที่ ๔๓)

- ... “นั่นสิ เอาที่เห็น ๆ ในชาตินี้ เธอว่าเธอทำอะไรมั่งถึงได้เก่งไปหมด?”

“ก็...” พยายามยิ่งที่จะเก็บอาการขีด แต่เก็บอย่างไรก็ไม่แนบเนียนนัก

“เราแค่ทุ่มสุดตัวกับสิ่งที่สนใจ”

ณชะเลพยักหน้าบ่อย ๆ

“อือม... ‘ทุ่มสุดตัว’ นี่ก็คืออิทธิบาท ๔ เต็มขั้นนั่นเอง” (ตอนที่ ๒๔)

- ... “พอเกิดแรงบันดาลใจ คิดใจอะไร ตรงนั้นคือเกิด จันทะ พอมีกำลัง อยู่กับสิ่งนั้น ได้ทั้งวันทั้งคืน ตรงนั้นคือ วิริยะ พอเอาแต่คิด ๆ ๆ ถึงแต่เรื่องที่สนใจไม่เลิก ตรงนั้นคือ จิตตะ พอค้นคว้าแสวงหาทางเอาสิ่งที่ต้องการมาให้ได้ มีการประเมินผล มีการคิดใหม่เมื่อของเก่าล้มเหลว หรือหาทางลัดเข้าถึงเป้าหมายได้เร็วขึ้น ตรงนั้นคือ วิมังสา” (ตอนที่ ๒๔)

- ... เป็นมนุษย์ทำอะไรก็ได้

สำคัญคือ ‘คิดจะทำ’ แค่นั้นเท่านั้น! (ตอนที่ ๒๖)

- ... การเป็นคนใหม่อย่างแท้จริงคือการหลุดจากเส้นทางกรรมเก่า เลือกรับเดินบนเส้นทางแห่งกรรมใหม่ที่ต่างไป ทุกครั้งที่เราให้อภัยจากใจ จะเป็นทุกครั้งที่ความผูกอยู่กับภพเดิมเคลื่อนไปเสมอ ความเบาโล่งในหัวอกและมุมมองที่แตกต่างคือเครื่องยืนยันชั้นแรก เหตุร้ายที่เข้ามากระทบตัวเบาลงคือเครื่องยืนยันชั้นต่อมา เรื่องดี ๆ ที่มีแต่ผลเป็นรอยยิ้มและเสียงหัวเราะคือเครื่องยืนยันชั้นสุดท้าย (ตอนที่ ๔๔)

- ... การเป็นผู้ชนะกิเลสในทางใดทางหนึ่งได้ตลอดชีวิต คงเสียดายไม่หวั่นไหวแม้ถูกทดสอบหนักหนาเพียงใด นั่นแหละจะกลายเป็นนิสัยติดตัวข้ามภพข้ามชาติในระยะ

ยาวได้ อย่างเช่นถ้าเป็นชายที่มีดีพร้อม แล้วเจอผู้หญิงมาเสนอตัวมากมาย แต่ก็ปฏิเสธด้วยความปรารถนาในรักเดียวใจเดียวตลอดชีวิต ก็จะเกิดนิสัยอันเป็นเอกลักษณ์ขึ้นมา เกิดอีกทีชาติก็มักซ้ำรอยเดิม คือไม่เป็นคนเจ้าชู้หลายใจไปเรื่อย ๆ (ตอนที่ ๔๔)

- ... “คนใจเดียวที่ซื่อสัตย์ไม่เป็นอื่น กรองกายอยู่กับคู่ของตนได้ตลอดรอดฝั่ง แม้ถูกทดสอบให้ไขว้เขวก็ไม่วอกแวก รางวัลก็จะทำให้เกิดใหม่เป็นคนมีเสน่ห์จับตา ทรงอิทธิพลบันดาลใจให้เพศตรงข้ามเห็นแล้วอยากคู่ว่าเป็นคู่แท้ เกิดจินตนาการ อบอุ่น อยากเคียงบ่าเคียงไหล่ไปตลอดกาล นอกจากนั้นกระแสวิบากยังดึงดูดแต่คนดี ๆ มาให้เลือกนับไม่ถ้วน ใครต่อใครเทใจจริงให้เพราะเห็นเรามีค่า ไม่อยากเข้ามา หลอกเล่นเอาสนุกกันเลย ส่วนคนใจคดเมื่ออยากเข้ามาใกล้ ก็จะเหมือนมีแรงผลักให้ห่างออกไป พยายามเท่าไรก็ไม่เข้าไม่ถึงตัวสักที” (ตอนที่ ๔๓)

- ...จิตคนยุคนี้ มีคติที่ไปเป็นเปรตหรือเดรัจฉานโดยมาก เพราะถ้าให้ลองสำรวจดูจะพบว่าสิ่งที่ใจคนเกาะเกี่ยวเป็นปกตินั้น คือเครื่องเสerahมองเกือบล้วน ๆ นั่นก็ก่อให้เกิดโรคะ นี้ก็ก่อให้เกิดโทษะ สรุปแล้วจิตเต็มไปด้วยหมอกมัวของโมหะ ห่อหุ้มอยู่เกือบตลอดเวลา ตอนตายเลยตายแบบมืด ๆ ลงอบายกันไม่รู้เนื้อรู้ตัวกัน (ตอนที่ ๔๔)

- ... “ไม่มีวิธีเดินทางไกลแบบปลอดภัยแะไรเลยหรือคะ?”

"นี่คือสัจจะประจำสังสารวัฏที่หนูต้องจดจำให้ขึ้นใจเลยนะ ความเที่ยงไม่มี ความทนอยู่ได้ไม่มี และตัวตนอย่างใดอย่างหนึ่งตามปรารถนาก็ไม่มี หนูสร้างปัจจัยบวกได้มากไม่จำกัด แต่วิบากก็จะส่งเหยื่อล่อมาทำลายตะบะแรงขึ้นเรื่อย ๆ เป็นเงาตามตัว เพราะอย่างนี้พระพุทธเจ้าถึงตรัสว่า ถ้าคิดจะเดินทางท่องเที่ยวไป ในสังสารวัฏเรื่อย ๆ ละก็ การพำนรยกย่อมน่าไม่ใช่วิสัย” (ตอนที่ ๔๔)

- ...‘สังสารวัฏ’ คือภพภูมิต่าง ๆ ที่เราเวียนเกิดเวียนตายกันตามพฤติกรรมของจิต เมื่อใดจิตยึดความดีเป็นที่ตั้ง ก็ได้ชื่อว่าสร้างภพแห่งความเจริญรุ่งเรืองไว้เป็นที่ไป เมื่อใดจิตยึดความชั่วเป็นที่ตั้ง ก็ได้ชื่อว่าสร้างภพแห่งความเสื่อมทรามไว้เป็นที่หมาย แต่ละคร้งของการเปลี่ยนภพเปลี่ยนภูมิจะมีกรรมอันเป็นตัวแปรมากมาย ชัดเราไปในทิศต่าง ๆ สูงบ้าง ต่ำบ้าง กลางบ้าง และจะไม่ยุติลงด้วยความบังเอิญขึ้นฝั่งเองเลย (เสียดายคนตายไม่ได้อ่าน - ทศกัณฐ์)
- ... จิตคนเรากลับ ไปกลับมาอยู่แค่สองภาวะ คือ โง่กับฉลาด เมื่อใดยึดมั่นในสิ่งที่ล่วงเลยไปแล้ว เมื่อนั้นคือโง่เขลา ลุ่มหลงไม่ยอมรับตามจริง แต่เมื่อใดปล่อยวางสิ่งที่แปรปรวนไปแล้วเสียได้ เมื่อนั้นคือฉลาดรู้เท่าทัน ค่อยสมภูมิปัญญาแบบมนุษย์น้อย (ตอนที่ ๔๖)
- ... กรรมเก่าเป็นฐาน เป็นแนวโน้ม และเป็นที่ตั้งของความรู้สึกลึกซึ้งทุกข์จากเครื่องกระทบทั้งหลายว่ามีขอบเขตประมาณนั้น ส่วนกรรมใหม่เป็นตัวรักษา เป็นจุดเปลี่ยน หรือเป็นแรงขับเคลื่อนให้ฐานเดิมงอกเงยต่อยอดหรือพังพินาศล่มสลายลง (ตอนที่ ๔๖)

“วาทะดังตฤณจาก เสียตาย...คนตายไม่ได้อ่าน”

หนังสือที่จะพาคุณลงรายละเอียด
ว่าเหตุอันใดจึงปรากฏความเป็นตัวคุณเช่นนี้ได้
ที่ต่างๆอยู่อย่างเคยชินส่งคุณไปไหนได้บ้างหลังตาย
และแท้จริงแล้วการที่ยังมีชีวิตคือคุณค่าระดับไหน

- ... ทำไมชีวิตถึงมีความขัดแย้ง เหตุใดจึงไม่มีใครเป็นสุขได้แต่อย่างเดียว? ก็เพราะ
คนเราไม่รู้แล้วก่อกรรมดีบ้างเป็นบางครั้ง และเพราะคนเราไม่รู้แล้วก่อกรรมชั่วบ้าง
เป็นบางครั้งว ไม่มีใครเกิดมาพร้อมกับความรู้ว่าทำดีต้องเสวยผลดี ทำชั่วต้องเสวย
ผลชั่ว จะช้าเร็วไม่มีใครหนีแรงสะท้อนกลับของบาปบุญได้พ้น (ปฐมบรรพ)
- ... บางคนนั่งชมทะเลอย่างเหม่อลอยก็เป็นสุขแล้ว ไม่ต้องการคิดอะไรเกี่ยวกับความ
เป็นมนุษย์อีก

หลายคนได้เสพงามไปวัน ๆ ก็หน้าใจพอ สักภาพมนุษย์อย่างอื่นมีอย่างไรบ้างไม่
สน

หลายคนได้รับผิดชอบตนเองและครอบครัวให้อยู่รอดก็เหนื่อยแล้ว อย่างเช่นให้คิดใช้
ความเป็นมนุษย์ในทางอื่นใดเพิ่มเติมเสียให้ยาก

หลายคนตั้งเป้าหมายและมุ่งมั่นบากบั่นไปจนถึงปลายทางสักครั้งเดียวก็เต็มอิ่มกับ
ความเป็นมนุษย์แล้ว

หลายคนรักการไฝ่ฝันหลากหลาย และเต็มใจบินไปคว้าดาวจากหลายขอบฟ้า เพื่อ
รู้จักความเป็นมนุษย์อย่างพิสดารสูงสุด

แต่มีคนน้อยเท่านั้น ที่ตั้งคำถามกับตนเองอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันว่า **อะไรคือประโยชน์
สูงสุดที่สมควรได้จากความเป็นมนุษย์** (บทที่ ๒)

- ... ศักยภาพของมนุษย์' นั้นใช้ให้คุ้มที่สุดก็คือการเอามาเข้าใจถึงแก่นของพุทธ
ศาสนา คือศึกษาวิชา 'รู้ตามจริง' ของพระพุทธเจ้าให้ทะลุปรุโปร่งนั่นเอง (ตติย
บรรพ)
- ... วิชารู้ตามจริงของพระพุทธเจ้านั้น โดยสรุปย่อๆก็คือการมีสติระลึกรู้ความ
เป็นไปในกายใจตามจริง ขอบเขตกายใจนี้ชอยย่อยออกได้เป็นที่ตั้งของสติ ๔ ชนิด
จึงเรียกว่า 'สติปัฏฐาน ๔' เรียงตามลำดับดังนี้

๑) กาย ได้แก่แก่ลมหายใจ อิริยาบถใหญ่และอิริยาบถย่อย ความสกปรกของร่างกาย
ความเป็นการประทุกันของธาตุดิน น้ำ ไฟ ลม และความแน่นอนที่จะต้องเป็น
ซากศพในกาลต่อไป

๒) เวทนา ได้แก่ความรู้สึกสุข ทุกข์ เฉย ทั้งที่เนื่องด้วยเหยื่อล่อทางโลกเช่นกามคุณ
๕ และทั้งที่ไม่เนื่องด้วยเหยื่อล่อทางโลกเช่นการเกิดสตืออย่างต่อเนื่องจนเป็นสุข
หรือการอยากได้ความสงบแต่ไม่ได้ตั้งใจเลยเป็นทุกข์

๓) จิต ได้แก่ความมีสภาพจิตเป็นต่าง ๆ ทั้งที่มีราคะ โทสะ โมหะ และไม่มีกิเลสทั้ง
สาม ตลอดจนสภาพจิตหุดหู่ สภาพจิตฟุ้งซ่าน สภาพจิตสงบอย่างใหญ่ สภาพจิตที่
ปล่อยวางอุปาทานเสียได้

๔) ธรรม ได้แก่สภาพธรรมต่าง ๆ ที่ปรากฏแสดงว่าขณะนี้เกิดขึ้น ขณะนี้ตั้งอยู่
ขณะนี้ดับไป รวมทั้งสภาพธรรมที่แสดงความไม่ใช่ตัวตนออกมาอย่างโจ่งแจ้ง คือมี

การประชุมกันของเหตุปัจจัยต่าง ๆ ปรากฏผลลัพท์อยู่ชั่วคราว เมื่อเหตุปัจจัยต่างฝ่ายต่างแยกย้ายกันไปแล้ว ก็ไม่เหลือผลใด ๆ ปรากฏต่ออีก

การฝึกปฏิบัติตามจริงไปเรื่อย ๆ นั้น ในที่สุดจะเกิดไฟล้างกิเลสออกจากจิตครั้งใหญ่ เรียกว่าเป็นปรากฏการณ์ ‘บรรลุนิพพาน’ ซึ่งขั้นต้นเรียกว่าเป็นการได้ดวงตาเห็นธรรม หรืออีกนัยหนึ่งรู้จักพระนิพพานอันเป็นธรรมชาติที่ไม่มีสิ่งใดตั้งอยู่ในที่นั้นได้ กล่าวให้เข้าใจง่าย การรู้จักนิพพานคือการเห็นสภาพอันเป็นความจริงสูงสุด ความจริงสูงสุดคือความว่างจากตัวตน ดังนั้นจึงไม่มี ‘ตัว’ ใด ๆ ตั้งอยู่ได้ในสภาพอันเป็นยอดสุดแห่งความเป็นจริงนั้น แม้กระทั่งอากาศธาตุก็ไม่อาจถูกต้องนิพพานได้ (บทที่ ๑๐)

- ... มนุษย์เกือบทุกคนต้องการเป็นที่จดจำ แต่มีไม่ถึงหนึ่งในล้านที่ถูกบันทึกในหน้าประวัติศาสตร์ อาจยาวนานหลายสิบปี หลายร้อยปี หรือหลายพันปี แล้วในที่สุดก็ต้องถูกลืมเลือนไปจนได้ แม้แต่องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้เป็นหนึ่งในศาสดาของศาสนาใหญ่ก็ทรงเคยตรัสพยากรณ์ถึงยุคของสงฆ์รุ่นสุดท้ายที่เรียก ‘โคตรภูสงฆ์’ ซึ่งพ้นยุคนี้ไปแล้วจะไม่มีใครท่องจำธรรมบทได้อีก และนั่นหมายความว่า จะไม่มีใครรู้เลยว่าครั้งหนึ่ง โลกนี้เคยเป็นที่อุบัติของมหาบุรุษผู้ทรงความสำคัญยิ่งยวดต่อมนุษย์และเทวดาอินทร์พรหมมียักษ์นับจำนวนไม่ถ้วน

จะพูดว่าพวกเราเกิดมาเพื่อรู้แล้วลืมก็ได้

จะพูดว่าพวกเราเกิดมาเพื่อถูกลืมก็ได้

แก่นสารและคุณค่าของความเป็นมนุษย์อยู่ที่ไหน? นี่คือนสิ่งที่ถูกถามถึงมาตลอด แต่ละคนก็ให้ความหมาย ให้คุณค่ากันไปตามมุมมองของตน แท้จริงเราอาจได้คำตอบอันถูกต้อง หากตั้งคำถามเสียใหม่ให้ตรงประเด็นกว่าเดิม นั่นคือ เราเกิดมาเป็นมนุษย์ได้ด้วยเหตุอันใดกัน? (บทที่ ๒)

- ... ถ้าแค่ตั้งใจเด็ดขาดว่าจะอยู่ในกรอบของศีลทั้ง ๕ ข้อ หรือพูดง่ายกว่านั้นคือ ถ้ามีใจละอายต่อบาป สะดุ้งกลัวต่อบาป ก็เป็นอันประกันว่าจะก่อกรรมอันเป็นฝักฝายให้ได้เกิดเป็นมนุษย์อย่างแน่นอน (บทที่ ๒)
- ... ชาตินี้เป็นมนุษย์ ได้พบพุทธศาสนาก็ถือเป็นโอกาสทองไม่เป็นรองชาติไหน ๆ แล้ว ขึ้นไม่ฉวยโอกาสทำทาน ไม่รักษาศีลเลย แถมคิดไม่ค่อยเรื่อย ๆ อย่างนี้แม้เกิดใหม่ยังได้เป็นมนุษย์อยู่ ก็จะรูปร่างหน้าตาบูด ๆ เบี้ยว ๆ ไปตามยถากรรม ผู้มีโอกาasl่วงรู้เส้นทางกรรมที่จะปรุงแต่งให้รูปโฉมงามพร้อม ย่อมประพฤติกาย วาจา ใจ ให้เป็นกุศลด้วย และสร้างบุญสร้างกุศลพิเศษประการต่าง ๆ ไปด้วย เพื่อความไว้ที่ติแห่งการปรากฏกายในชาติภพเบื้องหน้าตราบเท่าเข้าถึงพระนิพพานกัน (บทที่ ๔)
- ... การปลุกฝังศรัทธาในพระพุทธองค์นั้น ไม่มีอะไรดีไปกว่าลงมือปฏิบัติตามคำสอนของท่าน ทั้งในแง่ของการฝึกเสียดละ รู้จักให้ทาน เพื่อละความตระหนี่ และทั้งในแง่ของการบำเพ็ญตนเป็นผู้ปลอดโปร่งจากบาปอกุศลทั้งปวง รักษาศีลจนกลายเป็นที่รักยิ่งกว่าสิ่งชั่วใด ๆ เมื่อประสบสุขทางใจเต็มอิ่มแล้ว ก็จะบังเกิดความเลื่อมใสว่าพระพุทธเจ้าเป็นผู้สอนความไม่เบียดเบียน เป็นผู้ชี้ทางตรง ทางถูก ทางไปสู่สวรรค์ นิพพานได้จริง เมื่อนั้น ศรัทธาจะไม่คลอนแคลน และเราจะเป็นผู้มีคติที่ไปอันประเสริฐเสมอ (บทที่ ๘)
- ... โลกปัจจุบันเต็มไปด้วยกับดักหลุมดำดึงดูดผู้คนให้ลงต่ำ ทั้งสื่อลามก ทั้งสงครามฆ่าฟัน ทั้งการแข่งขันแย่งความสำคัญกัน จึงไม่น่าสงสัยว่าความรู้ความเห็นของคนทั่วไปทำไมวิปริตผิดเพี้ยนกันใหญ่ บางทีเอาโจรมาเป็นพระเอก บางทีคนดีเหนียมอายกับการทำดี บางทีการทำเรื่องน่าละอายกลายเป็นการพิสูจน์ความใจถึง ภพของคนส่วนใหญ่จึงเป็นภพที่ชั่ว โดยไม่รู้ตัวว่าจิตของตนยึดติดอยู่กับภพที่ชั่ว เพราะสภาพแวดล้อมทั้งมวลพากันตะล่อมหลอกว่าภพที่ชั่วคือภพปกติของคนทั่วไป

ต่อเมื่อรู้จักพุทธศาสนา ศึกษาวิชา ‘รู้ตามจริง’ ของพระพุทธเจ้า ก็จะได้เข้าใจอย่าง
ถ่องแท้ว่าอะไรคือกุศล เป็นธรรมชาติด้านสว่าง มีความรุ่งเรือง เพื่อความสุขสบาย
อะไรคืออกุศล เป็นธรรมชาติด้านมืด มีความอัปทิว เพื่อความทุกข์ร้อน จึงค่อย
สามารถดึงตัวเองออกมาจากหลุมดำต่าง ๆ ที่ตนติดหล่มอยู่ได้ที่ละเปลาะ (บทที่ ๘)

- ... เพราะ โลกนี้มีแรงดึงดูดชวนยั่วให้กระโจนลงที่ต่ำ เราถึงเห็นใบหน้าระทมทุกข์
มากกว่าใบหน้าระรื่นสุข คนจนมากกว่าคนรวย คนผิวพรรณหยาบมากกว่าคน
ผิวพรรณดี คนขี้โรคมากกว่าคนแข็งแรง ความต่างระหว่างชั้นวรรณะเกิดขึ้นก็เพราะ
ชาติที่แล้ว ๆ มาผู้คนเจอสภาพแวดล้อมลุ่มๆ ให้ตกต่ำทำนองเดียวกันนี้แหละ ดังนั้นก็
ขึ้นอยู่กับปัจจุบัน เมื่อเราเข้ามาอยู่ในสนามสอบอีก จะผ่านด่านไปได้หรือไม่ ทุก
อย่างตั้งต้นที่การศึกษา การตระหนัก การตัดสินใจเลือก และการเพียรเอาจริง (บทที่
๒)
- ... ใจที่ละเอียดอ่อนบอบบาง สำนึกผิดเป็น และไม่เห็นการทำผิดซ้ำซากเป็นเรื่องเล่น ๆ นั้น
เป็นภาพรวมรวมยอดของจิตวิญญูณที่พร้อมจะถูกจุดแสงให้สว่างไสวคงทน
เพราะคนที่มีใจจริงละเอียดอ่อนบอบบางเท่านั้น จะประพฤติดนอยู่ในกรอบศีล ๕ ได้
ยาวนาน ต่างจากคนที่มีจิตสำนึกน้อย แม้ใครกระตุ้นให้ถือศีล อย่างมากก็ทำตัวได้
สองสามวันก็ตบะแตก ต้องกลับมาละเมิดศีลอีก เพราะเคยชินจนอดรนทนไม่ได้ อึด
อัดกัดฟันเป็นคนดีได้เดี่ยวเดียวเท่านั้น (บทที่ ๒)
- ... วิธีที่จะสร้างสำนึก ทำตนให้เป็นคนละเอียดอ่อนบอบบางได้จริง ๆ ก็ต้องสั่งสมบุญให้มาก
เข้าไว้ คือต้องทำตัวเป็นฝ่ายรุกด้วย ไม่ใช่ฝ่ายรับ ฝ่ายด้านทานประการเดียว บุญที่สั่ง
สมมาก ๆ จะเป็นตัวตั้งใหม่ให้สังเกตเห็นความต่างระหว่างขาวกับดำ สว่างกับมืด
และดีกับเลว จนเห็นโทษภัย เห็นความไม่น่ารักของอกุศลจิตในตน (บทที่ ๒)

- ... บุญไม่ได้มีเพียงการให้ทรัพย์เป็นทาน กิริยาอันเป็นทางมาแห่งบุญนั้น จำแนกแล้วก็มีอยู่มากมาย ดังเช่นหลัก ๆ มีอยู่ ๑๐ อकार ได้แก่ การให้ทาน การรักษาศีล การปฏิบัติธรรมภาวนา การประพาศิ้อ่อนน้อม การชวนชวยช่วยเหลือในกิจอันควร การให้ผู้อื่นมีส่วนในบุญของเราด้วยการบอกให้เขายินดีหรือเต็มใจมาช่วยเหลือ การมีน้ำจิตยินดีในบุญของผู้อื่น การฟังธรรมตามกาล การสั่งสอนธรรมด้วยจิตอนุเคราะห์ การทำความเห็นให้ถูกต้องทั้งเรื่องบุญบาปและการออกจากทุกข์

กิริยาอันเป็นบุญที่สำคัญที่สุด และพิสูจน์ความมีลาภแห่งการเกิดเป็นมนุษย์อย่างที่สุด ก็ได้แก่บุญข้อสุดท้าย คือการทำความเห็นให้ถูกต้องทั้งเรื่องบุญบาปและการออกจากทุกข์นี้เอง นับเริ่มจากการมองไกลไปข้างหน้า ทำความเข้าใจให้ดี มองให้เห็นด้วยปัญญาว่าแต่ละภพเป็นภาพใหญ่ เป็นฉากหนึ่ง ๆ ทุกฉากต้องมีจุดเริ่มต้น และทุกฉากต้องมีจุดจบ ก็จะเกิดภาพสรุปในจินตนาการว่าทุกสิ่งที่เราเห็น ทุกสำเสียงที่เราได้ยิน จะต้องแปรปรวนแล้วเสื่อมสลายหายหนไปหมด ไม่มีอะไรหลงเหลือตกค้างอยู่ได้เลย (ตติยบรรพ)

- ... เราควรมองให้เห็นว่าบุญนั้นเรียงรายให้หิบบนอยู่ตลอดวันตลอดคืน ไม่ควรดูคายเป็นของเสียเวลาเปล่า ไม่ควรเห็นโอกาสใด ๆ เป็นเพียงของเล็ก และไม่ควรรูเบาว่าการทำบุญเล็ก ๆ นั้นไม่สมศักดิ์ศรี ขอเพียงรู้ทางมาแห่งบุญ เป็นผู้เต็มใจกระทำกิจอันเป็นบุญด้วยความร่าเริง ในที่สุดย่อมเหมือนหยอดกระปุกที่ละสิบยี่สิบ รวมไปถึงรวมมาเป็นปี ๆ อาจได้นับหมื่น เหนือกว่าพวกเก็บทีละร้อยทีละพันแบบนานที่ปีหนีเสียอีก (บทที่ ๕)

- ... เบื้องหลังความรวยความจนไม่ใช่เกิดจากความบังเอิญเกิดที่นั่นที่นี้ แต่สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม ทุกคนมีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นผู้จำแนกชั้นวรรณะ และความร่ำรวยก็บังเกิดขึ้นจากความสว่างของ ‘ทานจิต’ และ ‘ศีลจิต’ เท่านั้น ไม่มีเหตุผลอื่นใดนอกเหนือกว่านี้ (บทที่ ๕)

- ... อายุคนนั้นสั้น เก็บของไว้กับกายได้เดียวเดียว แต่ถ้าฉลาดในการเดินทางไกล แจกสิ่งที่มีเป็นส่วนเกินให้กับคนอื่นไป กระแสทานจะเป็นกระแสธารที่โอบอุ้มเรา แบบไม่รู้ยรัค และพัฒนาเราไปบนเส้นทางที่เยือกเย็น มั่งมีศรีสุขยี่ดยาวเกินอายุของ กายนี้ไปมาก (บทที่ ๕)
- ... ด้วยความไม่รู้ทำให้คนทั่วไปเข้าใจว่าเกิดหนเดียวตายหนเดียว ความไม่รู้ที่ฝัง แน่นนี้ทำให้เราคิดจะเอา ๆ ทำเดียว เมื่อพบพุทธศาสนาแล้ว ทราบเบาะแสของความ อัดคัดขัดสนแล้ว ก็สมควรเปลี่ยนแปลงวิถีคิดเสียใหม่ ไม่ต้องถึงขนาดจะให้ ๆ ทำ เดียว แต่ให้บ้างเพื่อเป็นเสบียงไว้เลี้ยงตัวต่อไปก็ยังมี (บทที่ ๕)
- ... เมื่อตั้งสมบาปบุญมาถึงไหน วิบากกรรมก็เลือกให้มาเกิดในที่สมควรทุก ประการ ทั้งเครื่องพันธู์ที่จะสืบทอดความงามหรือความอัปลักษณ์ ทั้งวงศ์ตระกูลที่จะ มอบมรดกเป็นทรัพย์สินอสังการหรือหนี้สินจมจรณิ ทั้งพันธู์กรรมที่จะแสดงความ ปราดเปรื่องหรือความเบาปัญญา จะมีท้องแม่อยู่ท้องหนึ่งที่เหมาะสมเป็นถิ่นอาศัยของ วิญญาณอันทรงไว้ด้วยบาปบุญต่างๆเสมอ (สรุปปฐมบรรพ)
- ... เรามาสู่ความเป็นอย่างนี้ ก็เพราะทำกรรมไว้เหมาะกับการมาเกิดในท้องแม่คนนี้ ไม่มีความบังเอิญ ไม่มีการผิดฝาผิดตัว ไม่มีการลำเอียงเลือกส่งด้วยรักหรือด้วยชัง จากใครคนใดคนหนึ่งทั้งสิ้น กรรมเก่าของเราเองเป็นผู้ดูแลจัดสรร (สรุปปฐมบรรพ)
- ... เมื่อศรัทธาและมีปัญญาเห็นแจ้งในเรื่องกรรมวิบาก ต่อไปหากน้อยใจวาสนา เรา จะไม่โทษใครเลยนอกจากตัวเอง และหากจะขอบคุณชะตาชีวิต เราจะไม่สรรเสริญ ใครเลยนอกจากตัวเองเช่นกัน (สรุปปฐมบรรพ)
- ... ถ้ามองในแง่ที่ว่าทุกคนต้องเป็นผู้สวดยผลกรรมของตน ก็แปลว่าเราทำอะไรลงไป เท่าไหร่ ก็คือลงทุนให้ตัวเองได้รับกำไรหรือความขาดทุนเท่านั้น ต่อให้เราเสียดสละ

เพื่อผลประโยชน์ของคนอื่นตลอดทั้งชีวิต ทำยที่สุดก็ไม่ใช่ใครอื่น เราจะเป็นผู้แสวงรางวัลแห่งการเสียสละนั่นเอง และในทางตรงข้าม แม้เราจะรู้สึกเหมือนเอาร์คเอนาเปรียบผู้คน กอบโกยผลประโยชน์มาได้ทั้งชีวิต ทำยที่สุดก็ไม่ใช่ใครอื่น เราจะเป็นผู้แสวงโทษทัณฑ์จากการเป็นผู้เอาร์คเอนาเปรียบนั่นเอง (ทุคียบรรพ)

- ... บางคนคิดว่าสิ่งที่เราไม่รู้อย่างที่สุดในชีวิตก็คือเรื่องเกี่ยวกับการตายของตัวเอง เพราะเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นครั้งเดียวแล้วยุติ จะตายวัน ไหน ตายอย่างไร และตายในสถานที่แบบใด วันนั้นจะมีอยู่เพียงวันเดียว เป็นประสบการณ์หนึ่งเดียว พุดง่าย ๆ ว่า การตายคือการยุติ ไม่มีความจำเป็นใด ๆ ต้องไปคำนึงถึงล่วงหน้าให้เสียเวลาเปล่า

แต่แท้จริงสิ่งที่เราไม่รู้ยังมีมากไปกว่านั้น ชนิดที่ทำให้ความไม่รู้เรื่องความตาย กลายเป็นเรื่องข้อยไปเลย นั่นคือความจริงเกี่ยวกับชีวิตหลังความตาย หากหลังความตายมีรูปแบบการมีชีวิตอยู่จริง ก็นับเป็นเรื่องน่าพะวงกว่าความตายมากนัก เพราะกระบวนการตายอาจเกิดขึ้นเพียงไม่กี่นาที แต่หลังจากนั้นเราจะต้องทนอยู่กับความจริงที่เหลืออีกนานเพียงใดไม่อาจทราบได้

หากมองด้วยความเชื่อว่าหลังความตายมีภพภูมิใหม่รอต้อนรับเราอยู่ มุมมองเกี่ยวกับขณะแห่งความตายก็ต้องเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง นั่นคือ การตายเป็นการสอบครั้งเดียวที่ไม่มีโอกาสแก้ตัวใหม่อีกรอบ (ทุคียบรรพ)

- ... ความตายคือจังหวะที่นาฬิกาชีวิตเดินไปจนสุดสถาน แต่ละครคนถูกไขลานไว้ต่างกัน โดยกรรม กล่าวคือบางรายต่อให้บำรุงดีขนาดไหน ใช้การแพทย์เข้าช่วยเพียงใด อย่งไรก็ต้องไปในวัยเยาว์ ส่วนบางคนไม่ค่อยระวังเนื้อระวังตัว มัวเมากับสิ่งเสพย์ ดิค่อนข้างมากด้วยซ้ำ กลับอยู่ได้ถึง ๘๐ ก็มาก

การส่งเสียงเตือนในช่วงเวลาสุดท้ายของนาฬิกาชีวิตก็ไม่เหมือนกัน บางคนถูกเตือนอย่างหนักหน่วง รุนแรง และถี่บ่อย กระทั่งเจ้าตัวรู้สึกออกมาจากข้างในได้

ว่าไม่น่าจะเกินเมื่อนั้นเมื่อนี้ แต่บางคนก็ไม่มีเค้าไม่มีเงา ไม่มีการเตือนแรง ๆ แต่อย่างใด จู่ ๆ ปุบปับก็ส่งเสียงกริ่งสุดท้ายขึ้นมาเฉย ๆ โดยไม่ทันตั้งเสียกับครอบครัว อันนี้ก็คือแต่แต่กรรมเก่ากรรมใหม่มาบวกกันแล้วต้องมีอันเป็นไปตามนั้น (บทที่ ๗)

- ... ไม่มีใครเกิดมาพร้อมกับความรู้อันรู้ว่าคิดกลุ่มเสี่ยงต่อมรณภัยรูปแบบไหน แต่ทุกคนสามารถเลิกประมาทได้เท่าเทียมกัน หันมาตระหนักว่าเราตายได้ทุกเมื่อ และการเตรียมตัวเตรียมใจพร้อมอยู่เสมอเป็นนโยบายที่ฉลาดของคนไม่ประมาทกับชีวิต (บทที่ ๗)
- ... แท้จริงกายใจเป็นธรรมชาติที่เกิดดับอย่างมีเหตุมีผล เหตุคือใช้กายใจในปัจจุบันก่อกรรมดีร้ายเอาไว้ ผลคือจะมีกายใจในอนาคตที่หายาบหรือประณีตปรากฏขึ้นอย่างเหมาะสมกับกรรมเก่า ฉะนั้นทุกอย่างจึงเป็นของชั่วคราว กายไม่เที่ยง เปลี่ยนจากเด็กเป็นแก่ในช่วงเวลาไม่กี่สิบปี จิตก็ไม่เที่ยง ไม่ใช่ดวงอมตะที่ล่องลอยไปเรื่อย เปลี่ยนสภาพจากกุศลเป็นอกุศลบ้าง เปลี่ยนสภาพจากรู้สิ่งหนึ่งไปรู้อีกสิ่งหนึ่งบ้างตลอดวันตลอดคืน
พูดอีกแบบหนึ่ง คือความจริงแล้วมีการดับของชั้นชัฏอยู่ตลอดเวลา ไม่ต้องไปทำให้มันดับมันก็ดับไปเรื่อย ๆ โดยไม่มีวันหยุดราชการ แต่การ ‘ดับชั้นชัฏนิพพาน’ นั้นหมายความว่าเมื่อดับครั้งสุดท้ายแล้วไม่มีการเคลื่อน ไม่มีการสืบทอดภพ ไม่มีการสืบทอดกรรมวิบากใด ๆ อีก พูดโดยย่อคือไม่ต้องเสวยทุกข์ด้วยอาการใด ๆ อีกเลยชั่วนิรันดร์ เพราะดับสนิทแล้ว ปราศจากภัยแล้ว ถึงนิพพานอันเป็นฝั่งแห่งการหยุดสนิทถาวรแล้ว (บทที่ ๗)
- ... คนเราจะกลัวตายในขณะที่กำลังล้มตาดันอยู่ในการมีชีวิตปกติเท่านั้น แต่ขณะแห่งการตายจริงจะไม่หลงเหลือความกลัวตายอยู่เลย เพราะความรู้สึกลึกซึ้งนึกคิดจะไม่ใช้

อย่างนี้แล้ว จิตจะหมดความสำคัญมันหมายความว่าเคยเป็นใคร ยิ่งใหญ่หรือต่ำต้อยแค่ไหน แต่หันไปให้ความสำคัญกับสิ่งอื่นแทน นั่นคือชีวิตที่ผ่านมาได้ทำอะไรเด่น ๆ ไว้เป็นประจำ

การรับทราบวาประสพการณ์ใกล้ตายเป็นอย่างไรอาจช่วยให้เตรียมตัวเตรียมใจได้ดีขึ้น ข้อแรกคือระลึกเสียแต่เนิ่น ๆ ว่าความตายไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ หากปล่อยจิตปล่อยใจมัวชั้วไปเรื่อยก็อาจได้ตายแบบมัวชั้วไม่รู้เหนือรู้ใต้ได้เช่นกัน ข้อสองคือรู้ตามจริงว่าวาระใกล้ตายนั้นเราช่วยตัวเองไม่ได้ แต่ขณะมีชีวิตสามารถเตรียมเสบียงไว้ล่วงหน้า เพื่อความอุ่นใจและพร้อมเผชิญจุดวิกฤตสูงสุดในชาตินี้โดยไม่ต้องพะวงหลงกลัวอะไรอีกเมื่อวินาทีนั้นมาถึงเข้าจริง ๆ (บทที่ ๗)

- ... มีหลายสิ่งที่เราไม่อยากจะให้มันเป็นเรื่องจริง แต่มันก็เป็นเรื่องจริงมาชั้วกับชั้วกลับ ดังเช่นหลายคืนเราไม่อยากจะตกอยู่ในห้วงแห่งฝันร้าย แต่เมื่อเหตุแห่งฝันร้ายมีอยู่ เราก็ต้องนอนหลับอย่างทุกข์ทรมานโดยไม่อาจขัดขืนจนกว่าจะตื่น ชีวิตหลังความตายก็เช่นกัน แม้เราเชื่อว่ามันไม่มีด้วยความทะนงตน หรือแม้เราภาวนาขออย่าให้มันมี หรือแม้เราสามารถณรงค์ให้คนทั้งโลกเชื่อว่าชาติหน้าเป็นนิทานเหลวไหล แต่ขอเพียงมีเหตุให้มันมี อย่งไรมันก็ต้องมี

มันจะมีหรือไม่มี ทางที่ดีไม่ประมาทไว้ก่อน ดังที่พระพุทธองค์ทรงชี้ว่าถ้าเราทำดีแล้ว ย่อมเป็นสุขในปัจจุบัน และถ้าชาติหน้ามี ก็จะต้องไปดีด้วย เรียกว่าสำเร็จประโยชน์ทั้งปัจจุบันและอนาคตด้วยการเพียรละความชั่วและสั่งสมความดีเข้าไว้จะเป็นประกันชั้นเลิศสุด (บทที่ ๘)

- ... พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า ถ้ารักตัวเองแล้ว ก็ไม่ควรก่อบาปทั้งปวง เพราะความสุขนั้นไม่ใช่สิ่งที่คนทำชั่วจะได้พบโดยง่าย เมื่อบุคคลถูกภุมระครอบงำ ละทิ้ง

ภพมนุษย์นี้ไป ก็มีอะไรเป็นสมบัติของเขาเล่า? เขาย่อมพาเอาอะไรไปด้วยเล่า? อะไรเล่าจะติดตามเขาไปประจุเงาติดตามตนไป? ผู้ที่มาเกิดแล้วจำจะต้องตายในโลกนี้ ไม่ว่าจะทำกรรมอันใดไว้ ทั้งที่เป็นบุญและเป็นบาป บุญและบาปนั้นแลเป็นสมบัติของเขา เขาจะพาเอาบุญและบาปนั้นไป บุญและบาปนั้นย่อมติดตามเขาไปประจุเงาติดตามตนไป ฉะนั้นทุกคนควรทำกรรมอันดีสะสมไว้เป็นสมบัติในปรโลก บุญทั้งหลายย่อมเป็นที่พึงของสัตว์ทั้งหลายในปรโลก (สรูปุติยบรรพ)

- ... พระพุทธเจ้าตรัสว่า ถ้าใครสามารถกล่าวมุสาได้โดยปราศจากความละอาย ทั้งที่รู้อยู่แก่ใจว่าไม่ใช่เรื่องจริง ก็ไม่มีบาปกรรมใดแม้แต่หนึ่งเดียวที่เขาจะทำไม่ลง

ความละอายจึงเป็นตัวแปรสำคัญที่สุด เป็นองค์ประกอบสำคัญสูงสุดในการถือกำเนิดเกิดเป็นมนุษย์ トラบไคยังมีความละอาย ไม่อยากทำบาป ไม่นึกสนุกคิดใจในกรรมชั่ว ก็เรียกว่าเขายังพอมีพื้นของความเป็นมนุษย์อยู่ แต่หากทำบาปได้แบบไม่ต้องกะพริบตา เช่นพูดโกหกมดเท็จป็นน้ำเป็นตัวได้คล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ นั่นแหละคือเขาขาดองค์ประกอบพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ไปแล้ว

คนส่วนใหญ่มองว่าการโกหกเป็นเรื่องเล็กน้อย เพราะเป็นเรื่องสามัญที่ทุกคนต้องทำ อาจจะโกหกนิด ๆ หรืออาจจะโกหกมาก ๆ ขึ้นอยู่กับสถานการณ์บีบคั้น ไม่ตระหนักกันเลยว่าถ้าทำเป็นประจำจนชิน ในที่สุดก็จะหมดความละอาย และเมื่อใดหมดความละอายในการโป้ปดมดเท็จ เมื่อนั้นจิตวิญญาณจะด้านชาต่อบาป เหมือนมีอะไรมาบังตาไม่ให้เห็นตามจริงไปเสียหมด ที่ตามมาก็คือการทำบาปได้ไม่เลือก เพราะตัวมุสามันบอกตัวเองว่าไม่เป็นไร ขอให้เอาดีเข้าตัวได้เป็นพอ

หากถามตัวเองแล้วได้คำตอบว่าเราสามารถโกหกโดยไม่ละอาย ก็นับว่าคำถามคำตอบนี้น่ากลัวยิ่ง เพราะเราไม่อาจคาดคะเนได้เลยว่าตัวเองผลอก่อบาปก่อกรรมหนัก ๆ โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์มานานแค่ไหน เมื่อไม่มีความละอายบาปอันเป็นคุณสมบัติขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ก็แทบทำนายได้ว่าต้องหลุดร่วงจากสุคติภูมิแน่นอน

แล้ว แต่ฉันไปก่อนบาปก่อกรรมโดยไม่รู้ว่า เป็นบาปกรรมซ้ำให้อีก มิแปลว่ามีสิทธิ์ถูก
เหยียงลงต่ำไปถึงพื้นนรกกันหรือ? (บทที่ ๘)

- ... ความไม่รู้ตามจริง ความไม่มีชัยภูมิให้จิตวิญญาณตั้งมั่นอย่างชัดเจน ความหลง
คล้ำทางกันเองจนท้อแท้โรยแรง ล้วนเป็นเหตุให้คนเราถูกลึงแวงลุ่มอันเลวร้าย
กลืนกินอย่างง่ายดาย (บทที่ ๘)
- ... เมื่อเห็นความจริงในระดับของกรรมทางความคิดมากเข้า เราก็จะยิ่งเชื่อที่
พระพุทธเจ้าตรัสว่า การเดินทางไปเรื่อย ๆ ในสังสารวัฏนั้น ไม่มีทางหนีพ้นนรกไป
ได้ เพราะจิตคนพร้อมจะไหลลงต่ำ ความคิดอันเป็นอกุศล พร้อมจะปรากฏขึ้นชักจูง
เราไปสู่อบายเสมอ (สรุปตติยบรรพ)
- ... คนทั้งหลายเป็นโรคหวงทุกข์ ชอบกักขังหน่วงเหนี่ยวทุกข์ไว้กับใจด้วยวิธีคิด พุด
ง่าย ๆ เป็นโรคคิดมากกัน วิธีหายจากโรคนี้ก็คือนิคยาแห่งความจริงเข้าสู่ทุกอณูของ
จิตวิญญาณ ให้มีปัญญาประจักษ์แจ้งเต็มรอบ ว่าทุกสิ่งเกิดขึ้นแล้วดับลงเป็นธรรมดา
ไม่ว่าจะของใหญ่หรือของย่อย ถึงหวงไว้มันก็จะดับ ถึงไม่หวงไว้มันก็ต้องดับอยู่วัน
ยังค่ำ (บทที่ ๑๐)
- ... คนเราสร้างกรรมยังให้ตัวเองด้วยความไม่รู้ เมื่อรู้ว่าสร้างกรรมแล้วจะต้องไปทุกข์
ทรมานอี้อัดคับแคบอยู่ในกรรมขังก็ยอมเลิกสร้างกรรมขัง ฉันทใดกันนั้น เมื่อเป็นผู้รู้
เรื่องกรรมวิบากอย่างแจ่มแจ้ง บุคคลย่อมไม่ทำกรรมอันเป็นไปเพื่อความเดือดร้อน
ของตนเองในภายภาคหน้า มิแต่จะเร่งรัดทำกรรมอันเป็นไปเพื่อประโยชน์สูงสุดทั้ง
ต่อตนเองและคนที่รักรอบข้างแต่ถ่ายเดียว (บทที่ ๑๐)

- ... ความรู้ทางโลกไม่มีวันสิ้นสุด ยิ่งค้นพบก็ยิ่งแตกแขนงล่อใจให้ค้นคว้าต่อมากขึ้นทุกที แต่ความรู้ทางธรรมนั้นมีที่สิ้นสุด เพียงเลิกส่งใจออกไปใส่เรื่องข้างนอก แต่ค้นหาที่มาที่ไปของประสบการณ์ทั้งหมด ตั้งคำถามไว้ถูกเป้าใหญ่สุด ประพฤติปฏิบัติตรงทางอันจะนำไปสู่คำตอบอันจริงแท้ที่สุด นั่นแหละคือที่สุดทุกข์ นั่นแหละคือการไม่ต้องทำกิจอันใดเพิ่มเติมเพื่อความดับทุกข์อีก (สรุปตติยบรรพ)

“วาทะดังตฤณจาก ทางนฤพาน”

เกาทัณฑ์เป็นหนุ่มอัครตาสองที่เริ่มเพื่อความสมบูรณ์แบบ
แพตรีเป็นสาวน้อยที่คอยรักแท้จากอคติชาติ
เรือนแก้วเป็นสาวไฟแรงที่สับสนกับความต้องการของตนเอง
แต่ทุกคนมีความทุกข์เพิ่มขึ้นอีกหลังจากโคจรมาพบกัน

- ... ถ้าเหลือแต่ใจที่เสมอกับธรรมชาติ เลิกคิดรณ เลิกเป็นเชื้อไฟอย่างสิ้นเชิง คนเรา
เป็นสุขได้ยิ่งกว่าขึ้นสวรรค์เสียอีก เพราะบนสวรรค์อาจมีความน่าอัศจรรย์ จัดเป็นทุกข์
ทางใจชนิดหนึ่ง การดับทุกข์อย่างสนิทเป็นประโยชน์ในปัจจุบัน พิสูจน์ได้ก่อนตาย
เชื่อได้สนิทใจเดี๋ยวนี้ ต่างจากโลกหน้า ที่ต้องตายเสียก่อนถึงรู้ว่าเรื่องกุหรือของจริง
(บทที่ ๑)
- ... การสูญเสียเป็นส่วนหนึ่งของวัฏจักร ไม่มีอะไรอยู่กับเราตลอดไป ไม่มีอะไรจาก
เราไปตลอดกาล ถ้าคิดเวลาออกเป็นเส้นตรงและสามารถเห็นได้จริงทั้งอดีต ปัจจุบัน
อนาคตพร้อมกัน เราคงเห็นตัวเองได้ของรักแล้วเสียของรัก หัวเราะแล้วร้องไห้ พบ
แล้วพลัดพราก ย้อนเวียนกลับไปกลับมา สลับกันเป็นสายโซ่ยืดยาว (บทที่ ๑๔)
- ... เป็นชาวพุทธชั้นเลิศนั้น ใ้ช้ว่าวัดกันที่ความผ่องใสของหน้าตา ทำบุญมากน้อย นั่ง
สมาธิสำเร็จฉฉาน หรือกระทั่งเข้าถึงวิปัสสนาญาณรู้เห็นธาตุธรรมสูงส่งเท่าไร แต่
วัดกันง่าย ๆ ว่าทำใจตัด ทำใจละวางได้แค่ไหน เสมอต้นเสมอปลายเพียงใด (บทที่
๑๔)

- ... “ครั้งหนึ่งพระเจ้าอโศกมหาราชเคยตรัสถามพระ โมคคัลลีบุตรผู้เป็นอรหันต์ว่า กรรมดีและกรรมชั่วลบล้างกันได้หรือไม่ พระมหาเถระทูลตอบโดยจับเค้าจาก ‘โตนกสูตร’ ซึ่งพระพุทธองค์เคยเทศน์โปรดไว้ คือถ้าแทนคำว่า ‘ลบล้าง’ ด้วย ‘ละลาย’ จะฟังง่ายขึ้น ความดีสามารถละลายความชั่วให้จางหายได้ เช่นเดียวกับที่น้ำเกลือกำมือหนึ่งใส่ลงไป ในอ่างที่มีน้ำปริมาณน้อย เราจะเห็นว่าน้ำในอ่างนั้นมีรสเค็มอยู่ แต่เมื่อเติมน้ำเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ความเค็มนั้นจะจางลงทุกที กระทั่งหายไปไม่เหลือ รสเค็มเลย โดยเฉพาะเมื่อปริมาณของน้ำนั้นมากเหลือเกิน ทั้งที่จริงเกลือก็ยังคงอยู่ใน อ่างไม่ระเหยหายไปไหน อย่างนี้ท่านเรียกทำกรรมชั่วให้อยู่ในสภาพ ‘มีเหมือนไม่มี นั่นเอง” (บทที่ ๑๔)
- ... เรื่องไม่คาดฝันมีอยู่มากมาย จะร้ายหรือดีล้วนปรากฏเหมือนความบังเอิญ แต่น้อยคนจะรู้ว่าเหตุการณ์ที่มีผลกระทบกับวิถีชีวิตอย่างแรงนั้น ที่แท้เป็นวิบากกรรมอันมีจริง เห็นได้จริง ไม่มีเรื่องใดบังเอิญเลย จะเป็นเวลาไหน โยงโยกับใคร กรรมเป็นผู้คัดเลือกทั้งสิ้น (บทที่ ๒๑)
- ... กระแสทุกข์ของสังสารวัฏเชื่อมกรรณัก เหมือนมีแรงปรารถนาให้ลำสัตว์เวียน ว่ายไปชั่วอนันตกาล เห็นแล้วลืม ลืมก็คือไม่รู้ ไม่รู้แล้วก่อร่างสร้างชาติ แต่ชาติก็รู้คิดแค่เท่าที่ตาเห็น เป็นอยู่ได้แค่เท่าที่กำเนิดอำนวย ฉวยได้แค่ความสุขเท่าไอน้ำที่มากับลมแล้งเกาะมือแล้วระเหยหายไปอย่างรวดเร็ว ย่ำลุยขี้เยี่ยวของตัวเองในบั้นปลาย จึงค่อยสำนึกว่าในวัยต้นชีวิตถูกหลอกให้หลงรูป หลงเสียง ปิดบังความแก่ ความเจ็บ ความตายที่ปรากฏทนโตร์อบตัว ไม่คิดเลยว่าวันหนึ่งจะมาถึงตน (บทที่ ๒๒)
- "เห็นคนตายก็หมายรู้เดี๋ยวก็ด้วย
อีกไม่ช้าราป่วยแล้วม้วยสูญ
ศพวางนอนอย่างนอนไม้คล้ายอิฐปูน
รอขึ้นเผาให้เอาศุนย์มานับกาย

เหลือเพียงชื่อให้ลือจําทำไมเล่า
เขาก็รอกอขึ้นเขียงเรียงจากหาย
เหมือนกับเราเผ่าจคจําแล้วกลับตาย
ชื่อก็วายกายก็วางว่างหมดกัน" (บทที่ ๒๔)

- ... เราทุกคนครึ่งดีครึ่งร้ายกันตามธรรมชาติ แต่ธรรมชาติก็ให้เราอยู่ในใจตอนทำอะไรสักอย่าง ว่ามันดีหรือร้าย แล้วธรรมชาติก็อนุญาตให้เราเลือกได้ว่าจะอยู่ฝ่ายไหน ไม่จำเป็นต้องปล่อยเลยตามเลยเสมอไป หากเรา ‘หวัง’ หรือ ‘อยาก’ เป็นคนดีนั้นแปลว่ามีความตั้งใจดีกเหตุการณั้ไว้ล่วงหน้าแล้วว่า ถ้ามาอย่างนี้ เราจะได้ตอบอย่างนั้น การกำหนดใจไว้ล่วงหน้าเป็นสิ่งสำคัญมาก มันจะทำให้เราไม่ลังเลเมื่อถึงเวลาจริง ทุกอย่างจะเป็นไปเองเหมือนโปรแกรมที่ตั้งไว้อัตโนมัติ (บทที่ ๒๕)
- ... อันตรายของสังสารวัฏใหญ่หลวงก็ด้วยเหตุนี้ ตายแล้วไม่มีอะไรประกันเลยว่าเกิดใหม่จะเป็นอย่างไร คิดอย่างไร แม้เคยดีแสนดี หรือความรู้ท่วมหัวท่วมหูขนาดไหนก็ตาม ต่อเมื่อถึงโศคาบัตติผลขึ้นไปแล้ว จึงชื่อว่าปลอดภัย แม้ยังต้องเดินทางอีก ก็จะไปไหนไปตามกระแส ลอยตัวถึงฝั่งนิพพานจนได้ "ไม่หลงลงต่ำอีกเลย" (บทที่ ๒๖)
- ... การนุ่งเหลืองห่มเหลืองเป็นเพียงเปลือกนอก การปฏิบัติจิตให้เกิดความโน้มเอียงเข้าสู่มรรคผลแบบพระสำคัญกว่า พุดง่าย ๆ การปฏิบัติที่นุ่งอยู่ที่เครื่องห่อหุ้มจิตไม่อยู่ที่เครื่องห่อหุ้มกาย (บทที่ ๒๖)
- "อุปมาจิตคิดร้าย ดังกา
คิดดีงามเลิศฟ้า พญาหงส์
สักแต่เรียงโบกบินร่า ครู่หนึ่ง สลายตัว
แลชুমกลับววยโล่ง อนาถแท้อันตตา" (บทที่ ๒๗)

- "เท็จ นั้นคนพูดย่อม ทิ้งรอย
จริง แล้วไม่เคยลอย เลือนเปื้อน
สิ่ง เดียวในหนึ่งร้อย เล่ห์ล้น ลมคน
ลวง ด้วยคำเอ๋ยเอื้อน อาจย้อนรัดคอ" (บทที่ ๒๗)

- ... "รักแท้จะมีจริง แต่ที่จริงกว่านั้นคือกิเลส

กิเลสมากก็ทุกข์มาก กิเลสน้อยก็ทุกข์น้อย
สมดังที่พระพุทธองค์ตรัสว่าที่ได้มีรัก ที่นั่นมีทุกข์" (บทที่ ๒๘)

๐๐

อยากสุขแล้วได้สุขสมหวัง

ภายหลังจะต้องทุกข์ เพราะอยากสุขอีก

เห็นทุกข์แล้วละเหตุแห่งทุกข์ได้

ภายหลังจะสบายเพราะหายอยากสิ้น

๐๐

๔๖

รายนามผู้ร่วมบริจาคพิมพ์

รายนามผู้ร่วมบริจาค		
กองทุนทำบุญ	1,000	บาท
คุณกษกร สูงนันทพิศ	100	บาท
คุณกฤษณ์ อักษรวงศ์	1,035	บาท
คุณกลม.กลม	600	บาท
คุณกลอง	1,500	บาท
คุณกลางชล	5,100	บาท
คุณกวิน บำรุงวงศ์กวิน	250	บาท
คุณกอบ	1,000	บาท
คุณกันทิมา	500	บาท
คุณกิตติพันธุ์ เครือซ่า	500	บาท
คุณเกียรติ และคุณดา อนันตเศรษฐ	700	บาท
คุณเกื้อกุล รูปสูง	170	บาท
คุณคนไกลวัด	2,100	บาท
คุณคนเดินช้า	500	บาท
คุณจรรยา อินทรหนองไผ่	1,001	บาท
คุณจันทร์กานต์ ภาสุรปัญญา	500	บาท
คุณจารุศรี บำรุงวงศ์กวิน	250	บาท
คุณจิตแก้ว	100	บาท
คุณจิตประภัสสร	300	บาท
คุณจินตนา บำรุงวงศ์กวิน	500	บาท
คุณจิรพัฒน์ เรืองมา	300	บาท
คุณจิระพงศ์	5,000	บาท
คุณใจใจ	10,000	บาท
คุณพีตรกาล	500	บาท
คุณชนินทร์ อารีหนู	280	บาท
คุณชไมพร ชีรเศรษฐ์โสคน	600	บาท
คุณชวรงค์ ชีระกุลชัย	2,000	บาท
คุณช่อผกา ไชยสุด	1,200	บาท
คุณเชอริ	100	บาท
คุณไช	100	บาท
คุณไชติปาละ	5,000	บาท
คุณฐิตินัย แก้วแดง	600	บาท
คุณณรงค์	2,000	บาท
คุณณัฐ วสุวงศ์สรณ์	200	บาท
คุณณัฐชกา กิตติเสกข์	100	บาท
ค.ญ. วันวิสาข์ ฉิชยนันท์	600	บาท
คุณศลฤดี	500	บาท
คุณคายอำไพ (บี๋ม)	500	บาท

รายนามผู้ร่วมบริจาค		
คุณคันทอง	1,000	บาท
คุณตุน	200	บาท
คุณท้อป	2,000	บาท
คุณัทศรา กุลจิตติสุธีพร	500	บาท
คุณธรรบ ด้านอำไพ	3,330	บาท
คุณธนพ ปัญญาพัฒนากุล	1,000	บาท
คุณธนวิศต พจน์พิศุทธิพงษ์	200	บาท
คุณธีรนันท์	5,000	บาท
คุณนา	300	บาท
คุณนิภาพรรณ จิรานุกูล	200	บาท
คุณบัณฑิตา ธีรวงศ์กิจ	5,000	บาท
คุณบุญชาญ เขียวศิริคำรงค์	500	บาท
คุณบุษปา (เจส)	965	บาท
คุณเบญจ	500	บาท
คุณปรกรณ์สิน สุมังคโล	100	บาท
คุณประภาพรรณ สัชฌกร	300	บาท
คุณประภารัตน์	1,200	บาท
คุณปานรวี โลหเตปานนท์	1,500	บาท
คุณเปี่ยมมงคล โชคิกเสถียร	18,660	บาท
คุณปิยะฉัตร พังจุนันท์ และคุณสินีนานู มานิตย์เฉลิมชัย	1,000	บาท
คุณปิยารมย์ ปิยะไทยเสรี	300	บาท
คุณศณินทร อินฮาสม	500	บาท
คุณฝน	1,000	บาท
คุณเพชรรัตน์	200	บาท
คุณพรกมล	1,000	บาท
คุณพรนภา ศฤงคารรัตน์ะ	1,000	บาท
คุณพรรณี จารุสมบัติ	5,000	บาท
คุณพรศรี อมฤตพันธุ์	1,000	บาท
คุณพริกหยวก	100	บาท
คุณพ่อคุณแม่แก้ว	300	บาท
คุณพอใจ	500	บาท
คุณพิทาและศดานัน	2,000	บาท
คุณทิม & ทิมหัวใจ	5,000	บาท
คุณภัทรธิดา เรืองมา	200	บาท
คุณกาวนา กัลปนก	100	บาท
คุณกาวนา โนนจ้อย	510	บาท
คุณกุสึฟ้า	500	บาท
คุณมณี	500	บาท
คุณมาลินี ศรีสมวงศ์	1,000	บาท
คุณแม่โบ	100	บาท
คุณชลใจ ดันติเดมิตา	1,500	บาท
คุณชายลิ่ง	10,000	บาท

รายนามผู้ร่วมบริจาค		
คุณรด จิระพงศ์	500	บาท
คุณรัตนัตยา วารุทัย	900	บาท
คุณลดาพร ศิระวงศ์ประเสริฐ	100	บาท
คุณวชิรา จูประเสริฐพร	500	บาท
คุณวรมน	500	บาท
คุณวรรณิ	500	บาท
คุณวารสิริ จันทร์กระจำง และคุณปานนัด จันทร์กระจำง	700	บาท
คุณวางคณา	500	บาท
คุณวารภรณ์	500	บาท
คุณวไลรัตน์ จิระพงศ์	100	บาท
คุณวัยวัฒน์ อภิชาติรังสรรค์	1,000	บาท
คุณวาสนา ศาสสกุล	2,000	บาท
คุณวิบูลย์ ชินบุรพา และครอบครัว	500	บาท
คุณศนิษา ทรัพย์ทวี (น้องวิว)	200	บาท
คุณศรันย์ ไมตรีเวช	5,000	บาท
คุณศรีพรรณ	100	บาท
คุณศักดิ์สิทธิ์ สุนทรกานนท์	500	บาท
คุณศิริรัตน์ บรรเจิด	500	บาท
คุณศิษย์พระพุทธ	877	บาท
คุณศุภสิทธิ์ วิเศษสิงห์	1,000	บาท
คุณสบาย	5,000	บาท
คุณสมฤทัย นาคม่วง	300	บาท
คุณสุขุมพร	500	บาท
คุณสวัสดิรา ชุ่มชื่น	500	บาท
คุณสิทธิ ชีวเศรษฐ์โสภณ	400	บาท
คุณสินารัตน์ ชวนชม	700	บาท
คุณศิริกานต์ ทองขุนคำ	200	บาท
คุณศิริพร	200	บาท
คุณสิริยา มงคลจันทร์	1,000	บาท
คุณสีคารา	500	บาท
คุณสุจิตร์ บำรุงวงศ์กวิน	500	บาท
คุณสุชาดา จิระฐานกุล	200	บาท
คุณสุทธาทิพย์	500	บาท
คุณสุนิษฐ์ สุ่มังค โล	200	บาท
คุณสุมลพันธ์ คำงวิวัฒน์	500	บาท
คุณสุรพงษ์ ทนารักษ์สันติ	500	บาท
คุณสุวรรณ วงศ์วรรณไชย	1,000	บาท
คุณहनอย	1,000	บาท
คุณใหม่	10,000	บาท
คุณอดิสรณ์ ก่อเกียรติกวินทร์	100	บาท
คุณอดิ	1,000	บาท
คุณอนัญญา เรืองมา	3,000	บาท

รายนามผู้ร่วมบริจาค		
คุณอนุชัญ ทุภนิทัศน์ากร	2,000	บาท
คุณอภิขญา ประสพรัตน์ชัย	100	บาท
คุณอภิขญา ยอดอ้อย	500	บาท
คุณอมรรรัตน์ เกลิมพันธ์พิพัฒน์	1,000	บาท
คุณอรอนงค์ รัชตราชนชัย	300	บาท
คุณอรอำไพ นับสืบ	500	บาท
คุณอัจฉรา	1,000	บาท
คุณอุคมลักษณ์	1,000	บาท
คุณArchitect และน้องโบว์	1,000	บาท
คุณChina	100	บาท
คุณHAPPY	500	บาท
คุณMilkyway	500	บาท
คุณPA และครอบครัว	700	บาท
คุณParatee	3,000	บาท
คุณPunna	500	บาท
คุณSilenttiger	500	บาท
ผู้ไม่ออกนาม	502	บาท
ผู้ไม่ออกนาม	220	บาท
ผู้ไม่ออกนาม	500	บาท
ผู้ไม่ออกนาม	1,500	บาท
รวม	183,250	บาท